149. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2000

LIAHONA

149. ÅRGANG • NUMMER 10 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • OKTOBER 2000

LIAHONA

PÅ FORSIDEN
Foto: Craig Dimond.
Indsat: Foto: Welden C. Andersen.
Se »Vidner om én fold og én hyrde«, side 10.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Nephi skriver på guldpladerne, af Paul Mann.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

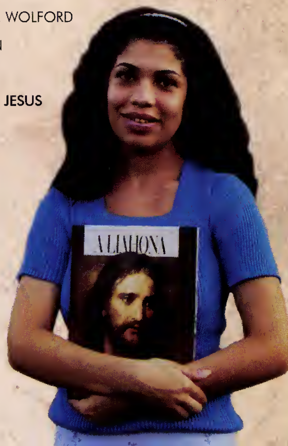
LILLE LIAHONA

SE SIDE 10

SE SIDE 36

SE SIDE 44

Oktober 2000. 149. årgang. Nummer 10
LIAHONA 20990 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: F. Enzio Busche, John M. Madsen, Alexander B. Morrison

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Koordinator: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Tadd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Deena L. Sorenson, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

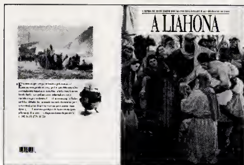
Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
October 2000 Vol. 149 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription helpline: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

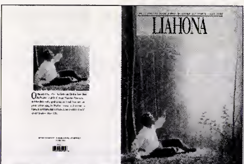

GIV *LIAHONA* TIL ANDRE

Liahona (portugisisk) er et kompas, som viser os i den rigtige retning. Hvis tidsskriftet bare ligger i et mørkt skab, opfylder det ikke sin mission. Hvis det bare lagres i store stakke, så ophører det med at frigøre sjæle fra uvidenhedens mørke fængsel.

Jeg vil opfordre Kirkens medlemmer om at låne de numre af *Liahona*, som de allerede selv har læst, ud til venner og naboer. Jeg er det eneste medlem af Kirken i en lille by med 8300 indbyggere. Jeg går i kirke i en anden by, Juiz de Fora, hvor jeg blev døbt i 1978. Men folk i min by holder af at læse *Liahona*, og jeg låner dem beredvilligt ud.

Geebe Laudelino da Silva,
Manchester Ward,
Juiz de Fora Stav i Brasilien

LIAHONA BRINGER GLÆDE

Et år og ti måneder efter min dåb modtog jeg mit første abonnement på *Liahona* (engelsk). Jeg læste næsten hele indholdet og fik øjnene op for den glæde, som det bringer. Tidsskriftet opmuntrer mig og giver mig styrke og ideer til, hvordan jeg skal tackle mine problemer. Det øger mit vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og det fører mig nærmere til vor himmelske Fader og hans Søn.

Jeg er den eneste i min familie, som er medlem af Kirken. Nu låner jeg *Liahona* ud til mine slægtninge og de medlemmer af Kirken, som endnu ikke selv har et abonnement. Jeg kan ikke holde evangeliets sandhed og den glæde, det bringer, for mig selv.

Filipina Munsayal,
Baguio Pacdal Ward,
Baguio Stav i Filippinerne

Redaktørens bemærkning: *Vi opfordrer vore unge læsere til at bidrage til* SPØRGSMÅL OG SVAR *i* Liahona *ved at svare på nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. december 2000. Send det til* QUESTIONS & ANSWERS 12/00, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA; *eller send en e-mail til os på . Du kan skrive dit svar på dit eget sprog. Husk at vedlægge dit fulde navn, privatadresse samt ward og stav. Hvis det er muligt, kan du vedlægge et foto af dig selv; det vil dog ikke blive returneret. Vi trykker et repræsentativt udvalg af de svar, som vi modtager.*

Spørgsmål: *De fleste af de unge på min alder har modtaget deres patriarkalske velsignelse. Jeg føler, at jeg nok også burde få min, men jeg er ikke sikker på, at jeg er parat til det. Hvordan kan jeg forberede mig på at modtage den? Hvordan kan jeg vide, om tiden er inde?*

Vores søgen efter lykke

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Ældste David O. McKay har engang sagt: »Lykke findes kun langs den slidte, snævre, men lige sti, der fører til evigt liv.«

Jeg vil gerne tale om vores søgen efter lykke. Efter at have levet en hel del år har jeg konkluderet, at eftersom vi ikke altid ønsker det, som er godt for os, ville det ikke gøre os lykkelige at få alle vore ønsker opfyldt (se Alma 41:3–7). Faktisk ville øjeblikkelig og uhindret opfyldelse af alle vore ønsker være den korteste og mest direkte vej til ulykke. De mange timer, som jeg har tilbragt med at lytte til mænds og kvinders trængsler, har overbevist mig om, at både lykke og ulykke i høj grad skyldes os selv.

Som profeten Joseph Smith (1805–1844) har sagt: »Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 306–307).

Jo mere trofast vi holder Guds bud, desto lykkeligere er vi som regel.

Skønt »mennesket er til for at kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:25), så betyder det ikke, at vores liv udelukkende vil være fyldt med glæde, for »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11). Lykken gives os ikke bare i en æske, som vi kan lukke op og så ellers forsyne os. Ingen

Verdens Frelser lærte os at søge den indre fred, der stammer fra den medfødte glæde i vore sjæle. Han sagde: »... min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst.«

er lykkelig 24 timer i døgnet, syv dage om ugen. I stedet for at tænke i dage burde vi måske nyde lykken i små bider og lære lykkens elementer at kende, så vi kan skatte dem, så længe de varer.

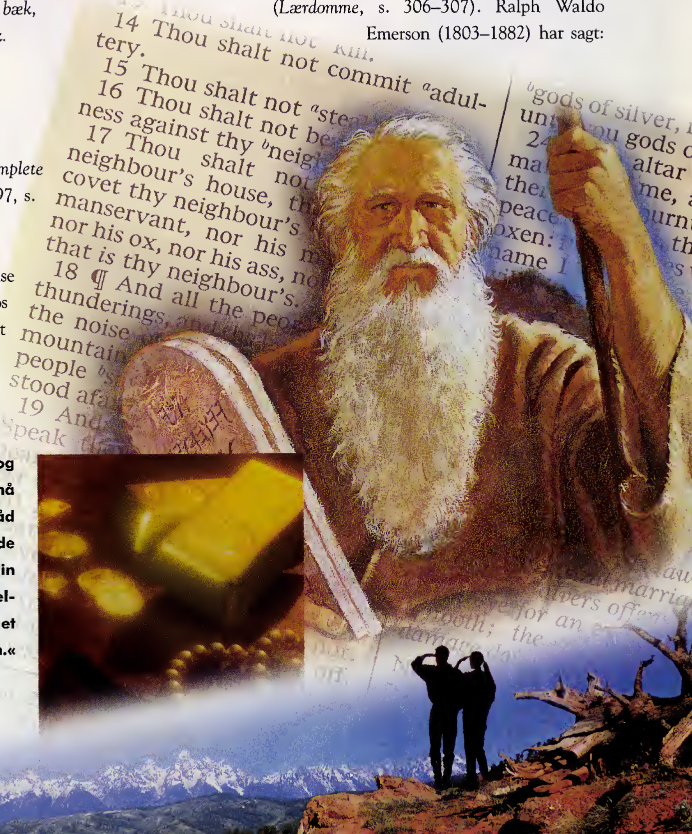
Fornøjelser forveksles ofte med lykke, men er på ingen måde synonym med det. Digteren Robert Burns (1759–1796) skrev en fremragende definition på fornøjelse med disse linjer:

Men fornøjelser er som mælkebøttefrø,
De spredes vidt for måske blot at dø,
Eller som sne, der falder i den lille bæk,
Et øjeblik hvid, så smelter den væk.
Eller som nordlysets skær,
Hvis bølger aldrig standser her,
Eller som regnbuens bue,
Der svinder bort for solens lue.

(»Tam o'Shanter« i *The Complete Poetical Works of Robert Burns*, 1897, s. 91, strofe 59–66).

I modsætning til lykke er fornøjelse det, der behager os eller giver os tilfredsstillelse. Som regel varer det kun en kort stund. Som ældste David O. McKay (1873–1970) sagde, da han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Ja, I vil måske nok opnå en forbigående glæde, men I finder ikke glæde, I finder ikke lykke. Lykke findes kun langs den slidte, snævre, men lige sti, der fører til evigt liv« (Conference Report, oktober 1919, s. 180).

Dagligt fristes vi til at søge verdslige fornøjelser, som kan føre os bort fra vejen til lykken. Men vejen til sand og varig lykke er, for nu at gentage profeten Joseph Smiths ord, »dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger« (*Lærdomme*, s. 306–307). Ralph Waldo Emerson (1803–1882) har sagt:

I en tid, hvor vi er både besat og optaget af at besidde og opnå materielle goder, synes Moses' råd mere nødvendigt end nogensinde før: »Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse ... eller noget som helst af din næstes ejendom.«

»Retskaffenhed er en evigtvarende sejr, der ikke hyldes af glædesråb, men af fred, som er varig eller evig glæde« (»Character«, *Essays: Second Series*, 1844).

Der er selvfølgelig stor forskel på at føle en kort glæde og så på at være lykkelig hele livet, mellem at have en sjov stund og at leve et godt liv. De fleste amerikanere hævder at søgen efter lykke er deres ukrænkelige ret, som fædrene til USA's forfatning har skrevet. Men tanken opstod dog ikke med dem, idet tidlige filosofer som Aristoteles, Platon, Sokrates, Locke, Aquinas og Mill mente, at søgen efter lykke er menneskets mest grundlæggende stræben.

I Tolstojs bog *Krig og fred* lod den russiske forfatter sin figur Pierre Bezúkhov erfare, »at mennesket er skabt til lykke, at lykken er i ham, i tilfredsstillelsen af de enkleste menneskelige behov, og at al ulykke ikke opstår af afsavn, men af overflod«. Ofte stræber vi efter overflod. Vi er ikke tilfredse med det, vi har, og tror, at lykken kommer af at have mere eller få mere eller være mere. Vi søger efter lykke, men i vores søgen går vi i den gale retning.

Men hvor ofte søger vi ikke efter lykken et andet sted i tid og rum, i stedet for nu, i vores eget hjem sammen med vores egen familie og vore venner?

Der fortælles en historie om en vis Ali Hafed, en velhavende mand i det gamle Persien, der ejede megen jord og havde mange frugtbare marker, frugthaver og haver og som tjente på at låne penge ud. Han havde en dejlig familie, og til at begynde med var han tilfreds, fordi han var velhavende, og velhavende, fordi han var tilfreds.

En gammel præst besøgte Ali Hafed og fortalte ham, at hvis han ejede en diamant på størrelse med en tommelfinger, vil han kunne købe adskillige gårde, som den han havde. Ali Hafed sagde: »Kan du fortælle mig, hvor jeg kan finde diamanter?«

Præsten sagde: »Hvis du finder en flod, der løber gennem hvidt sand mellem høje bjerge, så vil du altid finde diamanter i det hvide sand.«

Ali Hafed sagde: »Jeg vil drage af sted.«

Så han solgte sin gård, indkasserede de udlånte penge og overlod sin familie i en nabos varetægt, mens han drog ud for at lede efter diamanter. Hans rejse førte ham gennem mange lande i Asien og Europa. Efter mange år søgen var alle pengene brugt, og han døde som et fattigt vrag.

I mellemtiden førte den mand, der havde købt Ali Hafeds gård, en dag sin kamel ud i haven, så den kunne drikke, og da dyret stak sin snude ned i de lave vande, fik gårdejeren øje på et mystisk glimt i bækkens hvide sand. Han strakte hånden ned og fik fat i en sort sten, som skinnede med en sær glød. Ikke længe efter kom den gamle præst forbi for at besøge Ali Hafeds efterfølger, og han så, at den sorte sten var en diamant. Da de løb ud i haven og gravede i det hvide sand med fingrene, fandt de mange flere, værdifulde ædelstene. Ifølge historien var det sådan, at man fandt Golcondas diamantminer, der var oldtidens mest værdifulde diamantminer.

Hvis Ali Hafed var blevet hjemme og havde gravet i sin egen kælder eller hvor som helst i sine egne marker, i stedet for at rejse rundt i fremmede lande, hvor han sultede og mistede alt, ville han havde fundet »rene diamantmarker« (genfortalt fra Russell H. Conwell, *Acres of Diamonds*, 1960, s. 10–14).

Vi har ondt af Ali Hafed, når vi ser for os, hvordan han vandrer hjemløs og venneløs længere og længere væk fra den lykke, som han troede, han ville finde ved at grave efter diamanter i fjerne lande. Men hvor ofte søger vi ikke efter lykken et andet sted i tid og rum, i stedet for

TIL VENSTRE: DETALJE FRA MOSES OG LOVENS TAVLER, AF JERRY HARSTON; TIL HØJRE: FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

nu, i vores eget hjem sammen med vores egen familie og vore venner?

Verdens Frelser lærte os at søge den indre fred, der stammer fra den medfødte glæde i vore sjæle. Han sagde: »... min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst« (Joh 14:27).

For mange år siden, mens vi boede i São Paulo i Brasilien, blev der opført et nyt hus ved siden af vores. Arbejderne fik kun nogle få ører i timen og knoklede fra seks om morgenen til seks om aftenen. Alligevel fløjtede og sang de dagen lang. Nogle gange var det lidt mere, end vi kunne klare! Men jeg nænnede aldrig at sige, at de skulle dæmpe sig.

For nogle år siden interviewede jeg en forholdsvis ung mand, der netop var blevet kaldet som missionspræsident. Han havde skabt sig en fremgangsrig karriere som børsmægler. Eftersom han havde små børn, var jeg bekymret for, hvordan han ville forsørge dem, når han vendte hjem fra missionsmarken. Han gjorde det klart, at han ikke var interesseret i at tjene store penge. Han fortalte, at han havde arbejdet for de meget rige. I hans øjne virkede de ikke lykkelige eller tilfredse, og de syntes hele tiden optaget af at tjene mere.

Den indre fred, som Frelseren talte om, synes flygtig, når vi er optaget af det, vi har, eller det, som vi ville ønske, at vi havde. I en tid, hvor vi er både besat og optaget af at besidde og opnå materielle goder, synes Moses' råd mere nødvendigt end nogensinde før: »Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse ... eller noget som helst af din næstes ejendom« (2 Mos 20:17).

For nogle år siden fødte en ung mor et særligt barn. Dette barn blev født uden øjne. Det var helt normalt i alle andre henseender, bortset fra at der hverken var øjne eller øjenhuler over næsen. Moderen kunne bittert have sagt: »Hvorfor skulle det ske for mit barn?« eller

Herren mindede os om: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigtvarende salighed.«

»Hvorfor skulle det overgå mig?« I stedet sagde hun: »Herren må virkelig elske os og have tillid til os. Vi må virkelig være begunstiget, siden vi har fået dette barn. Det at Herren valgte vores hjem til dette barn, der får brug for megen kærlighed og omsorg, gør mig ydmyg og fylder mig med fortrøstning. Vi er taknemlige for dette særlige barn og de velsignelser, som det vil bringe til vores hjem.«

I historien *Den lille prins* var ræven klogere, end den selv vidste, da den sagde: »Dette er min hemmelighed, en enkel hemmelighed: Det er kun med hjertet, at man rigtigt kan se, for det, der er vigtigt, er usynligt for øjet« (Antoine de Saint-Exupéry, *Den lille prins*). Vejen til lykken ligger inden for hjertets domæne. En sådan rejse foretages på de trin, der hedder uselviskhed, visdom, tilfredshed og tro. Fremgangens og udviklingens fjender er blandt andet manglende selvtillid, ringe selvværd, selvynk, bitterhed og fortvivlelse. Ved at sætte tro og ydmyghed i stedet for disse fjender, kan vi hurtigt bevæge os frem i vores søgen efter lykke.

Vi har nogle ydre kilder til lykke, som blandt andet omfatter vore kære og venner, hvis smil og venlighed betyder så meget for os.

Lykken har sin pris, som præsident Spencer W. Kimball (1895–1985) sagde: »›Hvad er prisen for lykke?‹ En og anden bliver måske overrasket over svarets enkelthed. Lykkens skatkammer er uaflåst for dem, som vil efterleve Jesu Kristi evangelium i dets renhed og enkelthed. Som en sømand uden stjerner, som en rejsende uden kompas er det menneske, som går gennem livet uden en plan. Sikkerheden for den højeste lykke, visheden om et lykkeligt liv her og ophøjelse og evigt liv herefter, kommer til dem, som planlægger at leve deres liv i fuldstændig harmoni med Jesu Kristi evangelium – og derefter konsekvent følger den kurs, de har afstukket« (*Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 231).

Selvisk stolthed og lykke følges ikke ad. Nephis bror Jakob fortalte os, at vi skal bøje os »i dyb ydmyghed ... Men det, der hører til de vise og de kloge, skal han skjule for dem for evigt, ja, den salighed, der er beredt for de hellige« (2 Nephi 9:42–43).

Gennem kong Benjamin sagde Herren til os: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigtvarende salighed« (Mosiah 2:41).

I disse dage tales der meget om, at forbrugerne har ret til at nyde produkter, som er »gratis, perfekte og til rådighed nu« – det vil sige billige, fejlfri og umiddelbart tilgængelige. Problemet er, at alt for mange af os vil *nyde* lykke, snarere end at *skabe* den. Shakespeare udtrykker en rosværdig filosofi i *Som det behager*: »Jeg er en sand arbejder: Jeg tjener til føden og til klæder; jeg nærer ikke had til noget menneske, misunder ikke nogen hans glæde, men glæder mig ved andres glæde« (tredje akt, scene to). At tjene til føden gør os uafhængige, men at give en smule hjælp til vores næste, giver os meget mere. Hvis man for eksempel forsyner et atomkraftværk med energi, der svarer til tre vognlæs brændsel, så leverer det energi, der svarer til fire eller måske fem vognlæs brændsel. Lykken er som atomkraftværket, der øges og fordobles, når vi deler den med andre.

Jeg er klar over, at mange af os ikke er velhavende. En fattig mand har sagt: »Jeg ved, at penge ikke er alt. De er for eksempel ikke mine.« Og en anden har bemærket: »Selv bøger om, hvordan man bliver lykkelig uden penge, koster mere, end jeg har råd til.« (Begge citater stammer fra Sam Levenson, *You Don't Have to Be in*

TIL VENSTRE: FOTOILLUSTRATION AF FAMILIE: JED A. CLARK; FOTOILLUSTRATION VED TEMPEL: PEGGY JELLINGHAUSEN; *TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

Who's Who *to Know What's What*, 1979, s. 185). Men forholdet mellem penge og lykke er i bedste fald tvivlsomt. En ukendt forfatter har sagt: »Penge er en genstand, der kan bruges som et universelt pas, som åbner alle porte, undtagen himlens, og et middel, der kan skaffe alt, undtagen lykke.« Henrik Ibsen (1828–1906) påpegede: »Penge kan nok købe skæret af mange ting, men aldrig selve kernen. De kan købe mad, men ikke appetit; medicin, men ikke sundhed; bekendtskaber, men ikke venner; tjenere, men ikke trofasthed; glade dage, men ikke fred eller lykke.«

En ukendt digter har skrevet:

Fremgang er at prise andre,
ros dem for den vej, de vandre.
At gøre det bedste, man kan
i hver opgave og hver plan.

Det er tavshed, når ord ville såre,
venlighed skønt næstens ord er hårde.
Vend døve ører til onde rygter
og altid at trøste den, der frygter.

Det er troskab, når pligten kalder
og mod den dag, hvor drømmen falder.
Det er tålmod, når vejen er lang.
Det findes kun i latter og sang.

Det er stille bøn til Himlens sæde
udtrykkes både i sorg eller glæde.
Det er hele livet, intet mindre,
der flot får succesen til at tindre.

For at opsummere vil jeg sige, at vores søgen efter lykke er afhængig af den grad af retskaffenhed, som vi opnår, den grad af uselviskhed, som vi opøver, mængden og kvaliteten af den tjeneste, som vi yder, og den indre fred, som vi nyder. Vi har også ydre kilder til lykke, som blandt andet omfatter vore kære og venner, hvis smil og venlighed betyder så meget for os. Vores liv er knyttet sammen af fælles interesser og medfølelse for myriader af andre, som vi ikke personligt kender, både i og uden for Kirken.

Nogle af os er måske veget fra vejen til fred og lykke ved vores overtrædelser. Af hele mit hjerte opfordrer jeg jer til at begynde at få bragt jeres problemer i orden, så I igen kan nyde en stille og fredfyldt samvittighed. Når vi virkeligt omvender os fra vore synder, har Herren lovet: » … jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu« (L&P 58:42).

Må jeg foreslå endnu et redskab til vores fortsatte søgen efter at leve lykkeligt hver time, hver dag, hver måned og hvert år af vores liv. Den gyldne vej til lykke ligger i uselvisk at vise kærlighed – den form for kærlighed, som rummer bekymring, interesse og omsorg for alle levende sjæle. Kærlighed er den direkte vej til den lykke, som beriger og velsigner os og andre. Det betyder, at man må vise kærlighed selv til sine fjender, »bed[er] for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44). Når I gør det, efterlever I det større bud om at elske Gud selv og nyde hans kærlighed. I vil svæve over de onde vinde, over det tarvelige, det selvfornedrende og det bitre. I har det løfte, at så »skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting« (L&P 88:67). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Skønt vi er til for at »kunne nyde glæde« (2 Nephi 2:25), så betyder det ikke, at vores liv altid er fyldt med glæde, for der er »modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11).

2. Vi må lære at finde lykken i små bidder og værdsætte den.

3. Frelseren lærte os, at vi skal søge den indre fred, som stammer fra den medfødte glæde i vore sjæle.

4. Lykkens skatkammer er uaflåst for dem, som vil efterleve Jesu Kristi evangelium i dets renhed og enkelthed.

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN; ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: TADD R. PETERSON

Betragt sabbatten som et

lys

der oplyser hele resten af ugen.

Husk, »sabbatten blev til for menneskets skyld, ikke mennesket for sabbattens skyld« (Mark 2:27).

(Se også 2 Mos 20:8–11; Es 58:13–14; L&P 59:9–13).

V

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN OG CRAIG DIMOND

Herover: *I Vidner forudsiger en profet fra den nye verden Frelserens fødsel.*

»På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres,« har Herren og hans profeter sagt til alle tider (2 Kor 13:1).

Således står Bibelen som en optegnelse over Jesu Kristi virke i det hellige land, og Mormons Bog som en optegnelse over hans virke i oldtidens Amerika – begge vidner om vor Herre Jesu Kristi guddommelighed.

Kirken har produceret en 70 mm film, der sætter fokus på disse to skriftlige vidner. Den hedder *Vidner om én fold og én hyrde.* Filmen fremfører det budskab, at Jesus er vores Frelser og hjørnestenen i vores teologi.

I filmen skildres Kristi jordiske virke, mens fiktive figurer, der lever i Amerika på Kristi tid, grubler over begivenheder fra hans

IDNER

OM ÉN FOLD OG ÉN HYRDE

I Vidner ser den fiktive Helam som dreng (i midten) den stjerne, der varsler Kristi fødsel, og lytter, mens en profet belærer ham og andre om Frelseren.

liv. Skønt personerne fra den nye verden er opdigtede, så fanger de kernen i det vidnesbyrd, som bæres af de folk, som beskrives i Mormons Bog.

De veje til Kristus, som de fiktive personer fra den nye verden følger, repræsenterer vores egen eller vore familiers rejse. Nogle af os er som den fiktive Helam, der end ikke i den værste modgang mister troen på Kristus. Andre er som Helams søn Jakob, der svigter sin tro for denne verdens gods, men finder tilbage til den efter en længere sjælekamp. Atter andre er som Leneah, der, skønt hun var opdraget uden tro på Frelseren, hører Herrens profet og kommer til tro.

Gennem skildringen af Frelserens virke og de fiktive personers liv, erfarer vi, at det er ved vores egen lydighed mod Herren, at vi lærer at værdsætte Kristi lidelser for os og stole på hans forsoning. Vore sjæle glæder sig over, at han er verdens Frelser, og at ved ham kan alle mennesker blive frelst.

»Da Jesus gik langs Galilæas Sø, så han to brødre ... Han sagde til dem: ›Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere‹« (Matt 4:18–19).

»I de dage skete det, at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan. Straks da han steg op af vandet, så han himlene flænges og Ånden dale ned over sig som en due« (Mark 1:9–10).

Til venstre: **»Jesus … sagde: ›… Pigen er ikke død, hun sover.‹ … da … gik han ind og tog hendes hånd, og pigen rejste sig op« (Matt 9:23–25).**

Herover: ***I* Vidner *lytter den fiktive Helam (siddende), mens hans søn Jakob udspørger ham om profetierne om Frelserens komme.***

Yderst til højre: **»Man rakte [Jesus i synagogen i Nazaret] profeten Esajas' bog ... Da begyndte han at tale til dem og sagde: ›I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse‹« (Luk 4:17, 21; se også Es 61:1–3).**

Herunder: **»Da Jesus nærmede sig Jeriko, sad der en blind mand ... [han] råbte: ›Jesus ... forbarm dig over mig‹ ... Og Jesus sagde til ham: ›Bliv seende, din tro har frelst dig‹« (Luk 18:35, 38–39, 42).**

Herover: ***I Vidner*** ***beder den fiktive Jakob for at finde ud af, om Gud eksisterer, og han bereder sig på at modtage et vidnesbyrd om Jesus Kristus.***

Herunder: **Jesus »råbte ... med høj røst: ›Lazarus, kom herud!‹ Og den døde kom ud, med strimler af linned viklet om fødder og hænder ... Jesus sagde til dem: ›Løs ham og lad ham gå‹« (Joh 11:43–44).**

»Og de bar nogle små børn til Jesus ... Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:13, 16).

Herover til højre: »Da kom der en spedalsk hen til Jesus ... og sagde: ›Hvis du vil, kan du gøre mig ren.‹ Jesus ynkedes over ham ... og sagde: ›Jeg vil, bliv ren!‹« (Mark 1:40–41).

Herover: ***I Vidner*** ***mætter den fiktive Leneah sig med Kristi ord og tror (se 2 Nephi 32:3).***

Herunder: **I Getsemane Have bad Jesus: »Abba, fader, alt er muligt for dig. Tag dette bæger fra mig. Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil« (Mark 14:36).**

Da »Maria stod udenfor ved graven og græd«, viste Jesus sig og »sagde til hende: ›Maria‹« (Joh 20:11, 16).

Herover: ***I* Vidner *mindes seerne om Kristi sande helbredende kraft* (se *3 Nephi 17:6–10*)*, da de ser Jesus velsigne den fiktive Helam.***

***Herunder:* Jesus ordinerede 12 mænd til at lede sit folk i Amerika, og derefter sagde han til sine tilhængere: »Salige er I, om I giver agt på disse tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer og være jeres tjenere; og dem har jeg givet fuldmagt til at døbe jer med vand« (3 Nephi 12:1).**

»Og mængden trådte frem ... og følte arrene efter naglerne i hans hænder ... og bar vidnesbyrd derom, at det var ham, om hvem profeterne havde skrevet, at han skulle komme« (3 Nephi 11:15). □

»I KAN KENDE

Unge sidste dages hellige aflægger vidnesbyrd om Mormons Bog.

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:4–5).

På de følgende sider aflægger unge fra hele verden vidnesbyrd om, at de ord, som profeterne i Mormons Bog skrev, virkelig er Kristi ord, for Helligånden har vidnet for dem, som Moroni lovede, at »disse ting« er sande.

Min mor og jeg blev døbt den 5. oktober 1997. Det var en stor velsignelse for mig. Jeg havde altid følt, at der manglede noget vigtigt i mit liv, og jeg forstod ikke, hvad det var. Men da jeg studerede Mormons Bog, fornemmede jeg, at bogen var sand, og at Kirken var sand. Denne følelse blev stærkere og stærkere. Min tro voksede også. Jeg læste i Mormons Bog hver dag. Da missionærerne kom for at besøge os, spurgte de min mor og mig, om vi havde spurgte Herren, om Mormons Bog var sand. Jeg fortalte dem, at jeg ikke tvivlede på Mormons Bog. Mine følelser for bogen var stærke, fra det øjeblik jeg begyndte at læse.

Julia Martinova,
Obukhovskij Gren
Skt. Petersborg Søndre Distrikt i Rusland

Min kammerat og jeg var ved at undervise i den første lektion, og som det er skik, udfordrede jeg vores undersøgere til at spørge Gud, om Joseph Smith var profet. Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg skulle høre det svar, jeg hørte, for det havde været en hård dag. De svarede: »Vi behøver ikke at spørge Gud, for mens I talte, følte vi, at det er sandt.« Hvor herlige var ikke de ord.

Jeg har hørt de samme ord flere gange siden. Hvor er det dejligt at se mennesker, som aflægger vidnesbyrd om profeten Joseph Smith og om Kirken. Deres tro styrker mit eget vidnesbyrd om, at dette er Frelserens Kirke, at Joseph Smith var Guds profet, og at Mormons Bog er sand. Hvor er det vidunderligt at forkynde dette budskab for andre.

Ældste Adriano Machado de Souza,
Curitibamissionen i Brasilien

Vi studerede Mormons Bog i seminar, og jeg havde lært meget af det. Jeg læste hver eneste aften. Til at begynde med læste jeg kun, fordi jeg skulle. Senere blev det en vane, og siden læste jeg, fordi jeg havde lyst til det.

Jeg lærte mere fra skrifterne på det tidspunkt i mit liv, end jeg havde troet muligt. Jeg var næsten færdig med Mormons Bog, og jeg vidste, at det store spørgsmål snart ville dukke op: Er Mormons Bog sand?

En sen aften blev jeg færdig med at læse Mormons Bog. Jeg havde læst den fra ende til anden. Jeg knælede ned ved siden af min seng og bad af oprigtigt hjerte med et ønske om at få et svar på det ene spørgsmål. Da jeg havde bedt, sad jeg lidt og ventede. Så skete det. Det varme, fredfyldte svar kom. Jeg vidste med det samme, at Mormons Bog var sand. Jeg løb op for at fortælle mine forældre det. Jeg stod der i døren, og jeg begyndte at græde, fordi jeg i mit hjerte vidste, at Mormons Bog var Guds sande ord. Det var den lykkeligste aften i mit liv. Jeg kan ikke fornægte Mormons Bogs sandhed.

Jennifer Harrison,
Wellsville 1. Ward,
Wellsville Stav i Utah

DETALJE FRA *JOSEPH SMITH MODTAGER PLADERNE*, AF KENNETH RILEY

SANDHEDEN «

Jeg er meget taknemlig for, at jeg er blevet døbt ind i den sande Kirke. Jeg glemmer aldrig det øjeblik, da jeg blev døbt, den 12. november 1995. I dag hvor jeg er fuldtidsmissionær, holder jeg endnu mere af skrifterne. De styrker mig og mit vidnesbyrd.

Jeg er lykkelig for at hjælpe familier med at finde det sande evangelium og erkende, at Jesus Kristus lever, og at Gud elsker os højt. Jeg er den eneste i min familie, som er medlem af Kirken, og jeg ser frem til den dag, hvor jeg kan fortælle min familie om skrifterne og om mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle vidner om Kristus. Jeg ved, at hvis folk ville læse i skrifterne hver dag, kan de vide, at han er Frelseren.

Ældste Fabio Pereira dos Santos, Londrinamissionen i Brasilien

Jeg troede, at jeg traf missionærerne ved et tilfælde. Da jeg sagde ja til at lade dem undervise mig i den første lektion, var det af ren og skær nysgerrighed. Nu indser jeg, at Herren førte mig til dem, så jeg kunne forstå meget, som jeg aldrig før havde forstået.

Missionærerne lærte mig at bede. Jeg havde aldrig bedt før, men jeg besluttede at bede af hele mit hjerte. Da jeg gjorde det,

åbenbarede Herren sandheden for mig. Jeg ved, at Jesus er Kristus, Guds Søn og vores Forløser. Jeg ved, at Joseph Smith er den profet, som Jesus Kristus genoprettede sin Kirke igennem – den eneste sande Kirke på jorden. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord.

Siden jeg blev medlem af Kirken, har min familie og jeg modtaget mange velsignelser. Mit hjerte er fuld af kærlighed og tro. Min tro bliver endnu stærkere, når jeg overværer søndagens møder og føler Helligånden.

Jeg vil gerne dele de store gaver, som min himmelske Fader har givet mig med andre, for det er gaver, der fylder mit liv med glæde.

Tatiana Silaeva,
Engels Gren,
Saratov Distrikt i Rusland

Jeg stoler på Gud. Jeg ved, at han lever og hører mine bønner. For at kende disse sandheder gransker jeg Jesu Kristi evangeliums principper.

Efter at jeg var blevet døbt, mærkede jeg den ondes brændende pile forvirre mig og få mig til at vente med at melde mig til seminar. Nogle få dage senere begyndte jeg at læse i Mormons Bog med en bøn til min himmelske Fader. Jeg følte et dejligt svar i mit hjerte, som motiverede mig til at deltage i seminar og anvende det, jeg lærte i klassen.

Nu forstår jeg, at da jeg blev døbt ind i Kirken, opnåede jeg mange velsignelser. Jeg er meget glad for, at have mit vidnesbyrd som en vedvarende kilde til styrke hver eneste dag af mit liv.

María Marcela Vargas Del Águila,
Santa Anita Ward,
Santa Anita Stav i Lima i Peru ☐

DETALJE FRA KRISTUS VISER SIG PÅ DEN VESTLIGE HALVKUGLE, AF ARNOLD FRIBERG

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ OKTOBER 2000

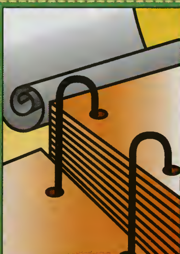
Mormons Bog-spil

Corliss Clayton
ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

Hvis du vil spille dette spil med historier fra skriften, skal du tage disse to sider ud af bladet. Lim billedkortene på karton, klip dem ud og læg dem i en lille, solid pose. Lad den første spiller trække et kort fra posen og fortælle, hvilken historie fra Mormons Bog kortet minder vedkommende om. Der er ikke nogen forkerte svar, men spilleren skal forklare, hvorfor kortet minder ham eller hende om den pågældende historie. For eksempel kan kortet »lærer« minde dig om Alma den Yngre, Ammon eller Amulek som missionærer; Nephi, der underviser sine brødre; eller en helt anden historie. Bliv ved med at spille, indtil I har fortalt en historie for hvert kort. I kan udvide spillet ved også at bruge kortene til Det Gamle Testamente-spillet (se *Lille Liahona*, oktober 1998, s. 13) og Det Nye Testamente-spillet (se *Lille Liahona*, oktober 1999, s. 12–13), og spil så spillet med både historier fra Bibelen og Mormons Bog.

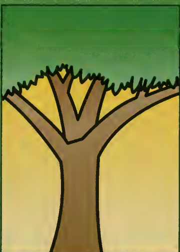

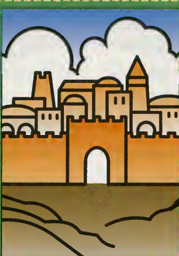

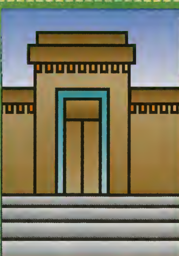

HØJ ELLER BJERG

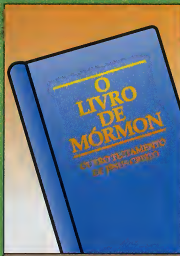

HELLIGÅNDEN

JERUSALEM

KONGE

TEMPEL

BUE

MORMONS BOG

NADVER

ENGEL

FÅR

MALM

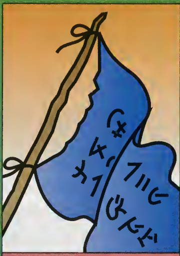

JESUS KRISTUS

VAND

MUR

FRUGT

LIAHONA

FRIHEDSTEGNET

TÅRN

SKIB

FAMILIE

FIKTION

ÆLDSTE PETERSON OG GOLIAT

Lois B. Housley

Jeg blev så glad, da mor fortalte mig, at Søren kom til middag. Han er min storebror, men han flyttede hjemmefra, da han var færdig med skolen. Min bror Michael tog på mission, da han var færdig med skolen, men Søren går ikke engang i kirke. Men han er alle tiders storebror, og jeg elsker ham. Jeg kan især lide, når han leger med mig. Da jeg var mindre, gav han mig rideture. Han løb rundt i hele haven, mens jeg klamrede mig til hans hals og holdt fast med mine ben. Han prustede og stejlede som en rigtig hest.

Det er jeg for stor til nu, men nu lærer han mig at brydes i stedet. Han vandt et bymesterskabet i brydning, da han gik i 2.g. Nogle gange spiller vi bold, og nogle gange sidder vi bare og snakker. I dag glædede jeg mig meget til, at han skulle komme, fordi jeg ville have ham til at hjælpe mig med at samle en modelbil. Søren er meget fingernem, og jeg kan lide at arbejde sammen med ham.

Jeg hjalp mor med at dække bord for at få tiden til at gå hurtigere. Mens jeg lagde knive og gafler på bordet, lagde jeg mærke til, at der var noget galt. »Hov, du har sat for mange tallerkener på bordet,« sagde jeg.

»Nej, lille skat. Søren kommer i aften, og det gør missionærerne også.«

»Missionærerne!« råbte jeg og hamrede den sidste gaffel i bordet. »Hvorfor skal missionærerne komme, når Søren er her? Jeg vil have ham for mig selv. Det skal være en særlig aften.«

Mor så overrasket på mig. »Det bliver da en særlig aften,« svarede hun venligt. »Missionærerne er flinke unge mænd. Jeg er sikker på, at du vil synes om dem.«

Det var noget, hun troede. Hvordan skulle Søren kunne lege og hjælpe mig, når missionærerne var her? Jeg vidste, at han ville være venlig og bruge tiden på at snakke med dem.

Da Søren kom, var jeg helt oprevet. Han kunne mærke, at jeg ikke var glad, men jeg vidste, at jeg ikke kunne fortælle ham hvorfor. Mor og far ville blive skuffede, hvis jeg nogensinde brokkede mig over missionærerne til ham. Mere end noget andet håbede de jo, at

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

han ville vende tilbage til Kirken. Det gjorde jeg også, men jeg mente ikke, at det ville hjælpe noget at snakke med missionærerne hele aftenen.

Da missionærerne kom, havde mor maden parat, så vi gik ind for at spise. Alle hyggede sig. Mor havde ret – missionærerne var alle tiders. De lavede sjov med Søren, og de spillede begge overraskede, da han fortalte dem, at han havde været på skolens brydehold. Søren er ikke bare min *storebror*, fordi han er ældre end mig, men også fordi han er *stor* – høj, stærk og stor.

Alle lo, da vi var færdige med middagen. Og så skete det. Ældste Blair spurgte, om de måtte give os et kort budskab og bede en bøn, inden de gik videre til deres næste aftale. *Så er aftenen ødelagt for mig,* tænkte jeg skuffet. *Nu kan Søren ikke hjælpe mig med min modelbil. Han stikker af, inden de begynder at tale om religion.*

Jeg ventede at høre ham trække stolen ud og undskylde, at han ikke kunne blive længere. Men der skete ikke noget. Langsomt kiggede jeg op, og han sad der stadig og kiggede på ældste Blair, der bladrede gennem sin Mormons Bog. Da ældste Blair havde fundet det, han søgte, læste han et par vers. Og bagefter stillede han Søren nogle spørgsmål. Mor og far så bekymrede, men forhåbningsfulde ud. Søren svarede spøgefuldt på spørgsmålene. Han var blevet, fordi han havde haft det sjovt sammen med missionærerne, og nu blev han ved med at spøge, selvom ældsterne var alvorlige.

Pludselig forstod ældste Peterson, den lille, tynde missionær, hvad det var, Søren var ude på. »Søren,« sagde han og så ham lige i øjnene, »tror du på Jesus Kristus?«

Alt syntes at ændre sig. Søren så på ældste Peterson, og i stedet for at spøge sagde han meget stille: »Ja.«

»Hvorfor laver du så sjov med alt det, vi siger?« spurgte ældste Peterson.

Jeg så på mor. Hun havde tårer i øjnene. Det havde far også. *Hvad var der i vejen med dem?* tænkte jeg. Var de vrede på Søren eller på missionærerne?

Søren og ældste Peterson blev ved med at tale sammen. Ældste Peterson stillede spørgsmål, og Søren svarede ærligt på dem. Til sidst sagde ældste Peterson: »Søren, hvornår var du sidst i kirke?« Søren trak på skuldrene og sendte far og mor et spørgende blik, men de rystede bare på hovedet. De kunne heller ikke huske det.

Jeg kunne godt huske det – ikke datoen, men hvor glad jeg var for at sidde ved siden af ham, stolt over at være hans bror, glad for at synge sammen med ham, selv om han ikke sang ret godt. Jeg ville sige det til ham, men pludselig fik jeg en klump i halsen, og jeg var ikke sikker på, at jeg kunne sige noget.

»Søren,« sagde ældste Peterson, »vil du gå i kirke med os på søndag?«

Søren så ned på sine hænder. Jeg kunne ikke se hans ansigt, men vi kunne alle sammen se, at hans hoved langsomt nikkede. Klumpen i min hals blev større, og nu havde jeg også tårer i øjnene. Alle græd, men vi smilede alle sammen.

Da jeg så på Søren og ældste Peterson, så jeg ikke en mager ældste og en stor brydemester. Jeg så David og Goliat. David havde klaret ærterne, fordi han havde Herrens Ånd med sig. Det var derfor, vi alle græd. Vi kunne føle Ånden, og det føltes dejligt.

Jeg elsker min storebror Søren, men i det øjeblik ville jeg være som ældste Peterson. Jeg ville have Herren ved min side, og det tror jeg også, at Søren ville. Mor havde ret. Det havde været en særlig aften. Jeg havde set David gå frygtløst i kamp mod Goliat. Og heldigvis vandt de begge to! □

VI LYTTER TIL PROFETENS RØST

Beslutsomt ♩ = 84–100

1. Vi lyt - ter til pro - fe - tens røst og or - det sendt fra Gud.
2. Pro - fe - tens stem - me ly - de vil ud o - ver land og by,
3. Nu sand - heds ord og lys vi får, det kom - mer fra vor Gud,

Han be - der os med kær - lig - hed at føl - ge al - le bud.
og al - le folk skal hø - re e - van - ge - li - et på - ny.
og hold hans bud med al din kraft ind - til du kal - des ud

Vor Frel - ser har ham kal - det til at brin - ge ly - set frem,
Hans ord skal stå som vid - ne om, hvad hver pro - fet har sagt,
og hø - rer Her - rens mil - de røst for - kyn - de e - vigt liv.

så vi kan fin - de ve - jen hen til Him - lens ly - se hjem.
som kal - det blev i for - dums tid og har os sand - hed bragt.
Dit valg dig gi - ver glæ - den stor, al æ - re vi ham giv.

Tekst: Marylou Cunningham Leavitt, født 1928
Musik: Darwin K. Wolford, født 1936
Oversat: Sonja Kristoffersen

Lære og Pagter 1:38; 68:4
Lære og Pagter 112:30–32

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

FÆLLESTID

Lad dit lys skinne

Ann Jamison
ILLUSTRERET AF THOMAS S. CHILD

»Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

11-årige Mitchell vandt en international kunstkonkurrence om at redde regnskoven. Præmien var en rejse til regnskoven i Brasilien til ham og hans mor. På rejsen så han mange spændende insekter, dyr, planter og træer. Mens de var der, klatrede han op i et højt tårn og hørte sit eget ekko, mens han sang ud over de høje træer.

Da de vente hjem fra rejsen, deltog Mitchell og hans mor i en middag for konkurrencedeltagerne. En, som havde hørt Mitchell synge nede i regnskoven, bad ham om at synge ved middagen. »Åh nej,« sagde han. Han følte sig genert over for så mange mennesker.

Da folk under middagen hørte, at Mitchell og hans familie var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var der en, som spurgte: »Mormoner er da ikke kristne, vel?« Mitchells mor forsikrede hurtigt alle om, at sidste dages hellige *sandelig* er kristne. Hun forklarede, at Frelserens navn er en del af Kirkens navn.

Da Mitchell hørte deres spørgsmål, ombestemte han sig med hensyn til at synge. Han rejste sig og sang:

Min Frelser elsker mig
det ved jeg, for jeg mærker
den varme kærlighed,
han sender til mig ned

Han ved, jeg vil følge ham,
leve mit liv med ham.
Min Frelsers kærlighed,
han gi'r mig frit og gerne.
(Børnenes sangbog, s. 42*)*

Da Mitchell havde sunget, var der ingen, som var i tvivl om, at han elskede Frelseren, eller at han var kristen. Mitchell havde ladet sit lys skinne.

Selv mens du er lille, kan du lade dit lys skinne. Du kan tro på Jesus Kristus. Du kan bede til din himmelske Fader. Du kan fortælle om evangeliet ved at være en god ven. Du kan endda synge dit vidnesbyrd, sådan som Mitchell gjorde! Når du lader dit lys skinne, holder du din dåbspagt.

Instruktioner

Formålet med dette spil er at føre en ven til lyset. Når I spiller det, opdager du, hvordan du på mange betydningsfulde måder kan lade dit lys skinne.

Klip langs de stiplede linjer

START

Lim disse to sider på tykt papir. Klip kortene ud og læg dem med billedsiden nedad. Hver spiller lægger en brik (en knap eller en lille sten) for sig selv og en anden brik for en »ven« på »Start«-feltet. Spillerne trækker kort, læser dem højt og flytter så deres egen og deres venners brikker det antal felter, som står på kortet. Hvis en spiller lander på et lys, så rykker han eller hun begge brikker et felt længere frem. Fortsæt indtil alle spillere og deres venner har nået det store lys.

Forslag til fællestid

1. Bed fire eller fem medlemmer af wardet eller grenen om at fortælle om oplevelser, som de har haft med præstedømmet. Bed for eksempel en hjemvendt missionær om at fortælle om sin mission; en præstedømmeleder om at fortælle om at bære og ære præstedømmet; en søster om at fortælle om, hvordan præstedømmet velsigner hendes liv; et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet om at fortælle om deres kaldelse; og en præst om at fortælle om at velsigne nadveren. Del børnene ind i små grupper og lad dem gå fra taler til taler. Når de alle er samlet igen, så spørg dem, hvad de har lært.

2. Spørg børnene om, hvad de kan gøre for at være missionærer. Tal om at være ærlige, hjælpsomme, venlig mod dem, der er udenfor, invitere venner med til Primary og så videre. Hver gang I nævner et forslag, så lad børnene skabe et »levende billede« ved at agere den pågældende ting. Lad dem synge sange eller salmer, som har med hvert forslag at gøre. Mind dem om, at vi hver især er medlem af Kirken takket være en missionærs indsats. Foreslå dem, at de spørger deres forældre om, hvordan deres familie hørte om evangeliet. Slut af med at aflægge dit vidnesbyrd. ☐

Da en anden klarer sig godt i skolen, roser du vedkommende. Ryk 3 felter FREM.	Du har lovet at lege med en ven. En anden ven ringer. Du leger med ham eller hende i stedet. Ryk 2 felter TILBAGE.
Du inviterer en ven med til en aktivitet i Primary. Ryk 2 felter FREM.	Du smider silkepapir ud af bilvinduet. Ryk 3 felter TILBAGE.
Du hjælper en ældre nabo. Ryk 4 felter FREM.	Du husker at sige »må jeg bede om« og »tak«. Ryk 2 felter FREM.
Du siger noget pænt om en anden, som de andre taler ondt om. Ryk 3 felter FREM.	Du hjælper din familie med at holde huset og haven rent og pænt. Ryk 2 felter FREM.
Du springer over i køen på legepladsen. Ryk 3 felter TILBAGE.	Du og din familie deltager i et oprydningsprojekt i kvarteret. Ryk 3 felter FREM.
Du lover at være hos en ven kl. 16.00. Du er der præcis på klokkeslæt. Ryk 3 felter FREM.	Du fortæller en ven om en wards- eller grensaktivitet og inviterer vedkommende med. Ryk 2 felter FREM.
Du protesterer ikke, da en anden får skylden for noget, du har gjort. Ryk 4 felter TILBAGE.	Sammen med din familie inviterer du en anden familie til at holde familieaften med jer. Ryk 2 felter FREM.
Du får øje på en, som bliver holdt udenfor, og indbyder vedkommende til at spise frokost med dig. Ryk 3 felter FREM.	Du spiller høj musik og generer naboerne. Ryk 4 felter TILBAGE.
Du giver en gave til dine nye naboer. Ryk 2 felter FREM.	Du er holdkaptajn og vælger en, der sjældent bliver taget, til dit hold. Ryk 3 felter FREM.
Du indbyder en, du ikke kender, til at lege med dig. Ryk 2 felter FREM.	Du lader dit legetøj ligge og flyde, så andre kan falde over det. Ryk 2 felter TILBAGE.
Du fortæller ikke sladder om andre. Ryk 3 felter FREM.	Du låner noget legetøj fra en ven uden at aflevere det igen. Ryk 3 felter TILBAGE.

Ældste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum
Fra et interview med Jan U. Pinborough

Jeg var ti år gammel, da min bedstefar, ældste Melvin J. Ballard (1873–1939), døde. Bedstefar Ballard var apostel, og jeg vidste, at han var en stor missionær.

Da min bedstemor ventede sit første barn, blev bedstefar Ballard kaldet på mission i USA. Han blev sendt til Midtvesten, og han sørgede for musikken til de missionærmøder, hvor han, bror B.H. Roberts og bror George Pyper prædikede evangeliet. Da bror Roberts og bror Pyper rejste tilbage til Salt Lake City, blev bedstefar alene tilbage i Illinois. Han var modløs og ensom. Han savnede sin hustru og sin førstefødte søn – min far – som blev født, efter at han var rejst. Så faldt han over salmen »Jeg går, hvor du sender mig hen« (*Salmer og sange*, nr. 178). Han havde en smuk barytonstemme, og han sang ofte den salme.

Da han blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fik han ansvaret for Kirkens Musikkomité. Da den engelsksprogede salmebog blev revideret i 1927, sørgede han for, at »Jeg går, hvor du sender mig hen« blev taget med i bogen. Jeg synes, at den salme har det største missionerende budskab af alle vore salmer. Den har påvirket mit liv på samme måde, som den påvirkede min bedstefars. Mit ønske om at rejse derhen, hvor Herren end sender mig, har ført mig til næsten alle afkroge af kloden. Som generalautoritet har jeg besøgt Afrika, Asien, Europa, Latinamerika, USA, Canada og Rusland. Forpligtelsen til at være missionær har i sandhed beredt mig til at vie mit liv til Herrens tjeneste.

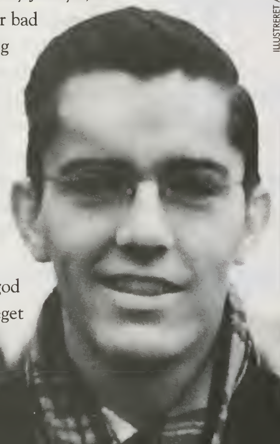
Som dreng var jeg lidt genert, men jeg havde et ønske om at blive missionær, fordi jeg vidste, at det var det, min bedstefar forventede af mig. Jeg vidste, at det også var, hvad min mor og far forventede af mig. Da jeg var gammel nok, var jeg ivrig efter at tjene.

Der har ikke været noget tidspunkt i mit liv, der har haft større betydning for min forberedelse til mit nuværende virke som generalautoritet, end min mission havde. Jeg tjente som missionær i Den Britiske Mission fra 1948 til 1950. Hele England, Wales, Skotland og Irland hørte til den mission. Kirken havde været igennem en svær tid i Storbritannien efter den anden verdenskrig, og vi genåbnede området for forkyndelsen. Vi bankede på døre og uddelte pjecer om Kirken.

Som missionær kan man ikke være genert ret længe. Gadekontakt var en meget populær form for missionering. Vi opstillede en talerstol på et markedsplads eller et torv og sang nogle salmer, hvorefter vi aflagde vidnesbyrd og besvarede spørgsmål.

På min anden dag i England deltog jeg i mit første gademøde i Hyde Park i London. Seks missionærer og vores missionspræsident, Selvoy J. Boyer, var til stede. Præsident Boyer bad to missionærer om at tale. Jeg var en af dem.

Da jeg gik op til talerstolen, sagde han til mig: »Forkynd evangeliet, ældste Ballard.« Jeg valgte hurtigt at tale om princippet dåb, og da der var gået et halvt minut, havde jeg sagt alt, hvad jeg vidste. Det var en god oplevelse, for den fik mig meget

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

hurtigt til at indse, hvor lidt jeg vidste. Jeg blev klar over, at jeg måtte studere meget.

Mens jeg var på den mission, fik jeg en større forståelse af frelsesplanen. Jeg vidste, at vi havde sandheden og skrifterne, så det var ikke skræmmende at aflægge vidnesbyrd ude på gaden. Jeg begyndte at forstå, at vor himmelske Fader er villig til at give alt, hvad han har, til sine trofaste børn.

At udføre en mission er en god måde at vise vores kærlighed til vor himmelske Fader på. Jeg tror, at det er vigtigt, at drenge og piger sparer op til deres mission. Unge mennesker, der selv er med til at spare op til deres mission, bliver bedre missionærer. Jeg fortæller unge mennesker overalt, hvor jeg kommer, at når de tjener penge, så bør de betale 10 procent i tiende, spare 40 procent op til deres missionærfond og bruge de sidste 50 procent til eget forbrug.

Hvis jeg kunne leve mit liv om, så ville jeg begynde at forberede mig til min mission meget tidligere. Jeg ville læse billedbøger med historier fra skrifterne. Jeg ville læse skrifterne dagligt med min familie. Jeg ville høre bedre efter i Primary. Jeg ville bruge mere af min tid som ung på at lære at forstå genoprettelsens budskab. □

***Til venstre:* Ældste Ballard som missionær i Den Britiske Mission. *Herunder:* Ældste Hoague, ældste Ballard og ældste Young. *Til højre:* Ældste Ballard prædiker ved et gademøde.**

DRENGEN JESUS

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

Jesus voksede op i byen Nazaret. Han lærte meget, og han »voksede og blev stærk … og Guds nåde var over ham«.

Luk 2:39–40

Da Jesus var 12 år, drog han med Josef og Maria og en stor skare mennesker til en højtid i Jerusalem. De var der i flere dage.

Luk 2:41–43

Da Josef og Maria rejste hjemad, var de ikke klar over, at Jesus var blevet i Jerusalem. De troede, at han fulgtes med sine venner på turen tilbage til Nazaret.

Luk 2:43–44

De ledte efter ham, men de fandt ham ikke. Ingen vidste, hvor han var, så Josef og Maria vendte tilbage til Jerusalem. De ledte efter Jesus i tre dage. De var meget kede af det.

Luk 2:44–46

Til sidst fandt de ham i templet, hvor han talte med nogle lærde. De lærde stillede ham spørgsmål, og han besvarede dem. De lærde var overraskede over, at Jesus kendte svarene.

Luk 2:46–47; Joseph Smiths oversættelse, Luk 2:46

Maria fortalte Jesus, at hun og Josef havde været bekymret for ham. Jesus svarede, at han udførte sin fars værk, nemlig Guds værk. Det forstod Josef og Maria ikke.

Luk 2:48–50

Jesus rejste hjem til Nazaret sammen med Josef og Maria, og han var lydig mod dem.

Luk 2:51

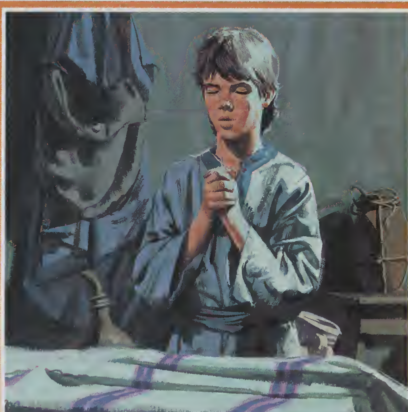
Jesus lærte mere og mere om sin himmelske Faders værk.
Luk 2:52

Han voksede sig høj og stærk.
Luk 2:52

Folk elskede ham. Han gjorde det, som Gud ønskede, at han skulle gøre.
Luk 2:52

Gud elskede ham.
Luk 2:52

»DERFOR ÅBENBARES GUDFRYGTIGHEDENS KRAFT«

Vi modtager uvurderlige velsignelser gennem præstedømmets magt. Fordi præstedømmet er på jorden, kan Gud lede os gennem levende profeter og lokale kirkeledere. Fordi præstedømmets ordinancer er tilgængelige for os, »åbenbares gudfrygtighedens kraft« i vores liv (L&P 84:20).

HVAD ER PRÆSTEDØMMET?

Præstedømmet er den magt, som Gud har delegeret til værdige mænd i Kirken, så de kan handle i hans navn. Frelseren overdrog denne myndighed til sine fordums apostle. Da apostlene døde og frafaldet greb om sig, blev præstedømmet taget fra jorden indtil 1829, hvor det blev gengivet af opstandne væsener til profeten Joseph Smith og hans fæller (se L&P 13; 27:12).

Det Aronske Præstedømme »har ret til at betjene i de ydre forordninger«, såsom nadver og dåb (L&P 107:14). Det Melkisedekske Præstedømme rummer »nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken« (L&P 107:18). Det er gennem Det Melkisedekske Præstedømme, at Helligåndens gave gives. Og det er gennem dette præstedømme, at tempelordinancerne og mange andre velsignelser gøres tilgængelige for os.

Kirkens præsident Brigham Young (1801–1877) definerede præstedømmet som »et fuldkomment system af ledelse, love og ordinancer« som »kan udfri den menneskelige familie fra den ondskab, der plager alle dens medlemmer«. Denne lov, der er virksom i både tid og evighed, »er ... den lov ... ved hvilket verdener skabes og befolkes« og »ved hvilke vi kan forberede os til ... vi går ind i vor Faders og Guds nærhed« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 125–126).

HVORDAN KAN VI NYDE PRÆSTEDØMMETS VELSIGNELSER?

Hjælpeforeningspræsidentinde Mary Ellen Smoot sagde, at et af søstrenes mål i Hjælpeforeningen er at blive fuldgyldige deltagere i modtagelsen af præstedømmets velsignelser (se »Med henblik på en situation som denne«, *Stjernen*, januar 1998, s. 89). Blandt disse velsignelser er dåb, Helligåndens gave, nadveren, tempelordinanser, patriarkalske velsignelser, fædres velsignelser og velsignelser til helbredelse og trøst. Ægtemænd, fædre, hjemmelærere, wards- og grensledere og andre præstedømmebærere kan give disse præstedømmevelsignelser.

María Isabel Parra de Uribe fra Villas de La Hacienda Ward i Mexico City i Tepalcapa Stav i Mexico beretter om en oplevelse, som genkendes af mange, der har bedt om en helbredende velsignelse. Da hun var gravid i femte måned, fik hun voldsomme smerter. Undersøgelser viste, at hun straks skulle opereres, og hun fik at vide, at hun måske mistede sit barn.

»Min mand og jeg var i vildrede,« sagde hun. »Vi vidste ikke, om jeg skulle lade mig operere eller ej. Vi besluttede, at spørge Gud, om operationen var et klogt valg. Da vi havde bedt, følte vi os fredfyldte og rolige.

Mens jeg ventede på at blive kørt ned på operationsstuen, gav min mand mig en præstedømmevelsignelse. Da han var færdig, følte vi os ikke alene rolige, men også helt sikre på, at vores barn ville overleve.

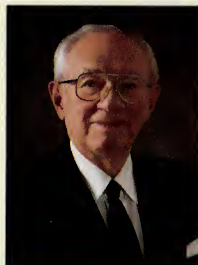
Da jeg vågnede efter operationen, sagde en sygeplejerske til mig: ›Alt er i orden. Barnet klarede det fint.‹ Jeg smilede for mig selv, idet jeg indså, at *det vidste jeg allerede.*«

Gudfrygtighedens kraft var blevet åbenbaret i hendes liv. □

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

Frygt ikke, tro kun

Præsident Gordon B. Hinckley

Det er ikke vores lod at tvivle og frygte. Vi har mulighed for at tro og handle.

Herren, som stilnede stormen, hersker stadig, og fremtiden ser lys ud, ikke skræmmende.

Vi lever i en vidunderlig tid. Der er noget dramatisk ved et århundredeskifte, hundrede år er gået. Der er noget ærefrygtindgydende ved et årtusindskifte.

Der er gået to tusinde år, siden Mesteren vandrede på jorden. I de første tusinde år efter hans fødsel, så verden helt anderledes ud end den gør i dag. Størstedelen af tiden var en periode med intellektuelt mørke, meget få bekvemmeligheder og folk, der vaklede frem gennem middelalderens skyggeland. Så fulgte oplysningstiden, og nu afslutter vi lige pludselig endnu ti århundreder.

Hvor kan vi føle os taknemlige. Mens jeg skriver dette, flyver jeg af sted med 960 kilometer i timen i en højde af 11.900 meter over jorden. Jeg har lige nydt et godt måltid mad. Luften over skyerne er rolig. Det er de store underes tidsalder. Det er de videnskabelige miraklers tidsalder. Computeren, internettet, e-mail og hundredvis af andre ting, som har med kommunikation at gøre, har gjort det lettere for os at tale med hinanden hurtigt og let.

EN HERLIG TIDSALDER

Og frem for alt, så er dette tidernes fyldes uddeling, som er forudsagt i skrifterne. Vi lever i denne herlige tidsalder, hvor Jesu Kristi evangelium i al dets renhed er blevet gengivet til jorden. Hans Kirke er vendt tilbage for at velsigne hans folk. Fortidens slør er fjernet. Nyt lys og ny forståelse er givet gennem guddommelig åbenbaring. På en eller anden måde er vi, af alle Faderens børn, som har levet her på jorden, de mest begunstigede.

Dette er en tidsalder, hvor Herren har sagt til os: »Om I vil iagttage og gøre, hvad jeg befaler jer, så vil jeg, Herren, afvende al vrede og fortørnelse fra jer, og helvedes porte skal ikke få overhånd over jer« (L&P 98:22). Tænk over de ord. De gælder dig og mig. Han har givet et løfte til hver enkelt af os. Det er hans løfte, og han er i stand til at indfri sit løfte. Det er mit vidnesbyrd til jer, at han gør det.

Han har yderligere med åbenbaringens ord sagt: »Et stort og forunderligt værk er ved at komme frem

STORMEN STILNES, AF TED HENNINGER

blandt menneskenes børn« (L&P 6:1). Det var før, Kirken blev organiseret. Det var på den tid, da Mormons Bog kom frem i april 1829.

»Se, marken er allerede hvid til høsten; derfor må den, som ønsker at høste, bruge seglen med al kraft og høste, medens det er dag, så han kan samle sig evig frelse for sin sjæl i Guds rige … Derfor, dersom I beder, skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer« (L&P 6:3, 5). Det var de indledende vers til den storslåede åbenbaring, og her følger de afsluttende vers.

»Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig mod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd … Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke«(L&P 6:34, 36).

Som sidste dages hellige er det ikke vores lod at tvivle og frygte. Vi har mulighed for at tro og handle.

FRYGT IKKE, TRO KUN

Da jeg rejste af sted til missionsmarken for 66 år siden, gav min far mig et kort. På det havde han skrevet fire ord, som Herren udtalte, da han modtog nyheden om Jairus' datters død: »Frygt ikke, tro kun« (Luk 8:50).

Nu hvor vi træder ind i det tredje årtusinde efter Kristus, kan jeg ikke komme i tanker om noget bedre råd, end det, der findes i den udtalelse.

Frygt ikke, tro kun.

Tro på Gud, alles Fader. Vi er hans børn, og han elsker os. Han interesserer sig for os. Han er bekymret for os. Han vil have, at vi skal yde vores bedste. Han vil have, at vi skal udrette noget med vores liv. Han vil have, at vi skal være hæderlige og tro og ærlige og ligefremme og rene og gode. Jeg tror, at han ønsker at velsigne os. Hvis vi lever på en sådan måde, at vi er værdige til hans velsignelser, vil han velsigne os, og så vil vi ikke blive plaget af verdens onder.

Tro på Herren Jesus Kristus, Guds Søn, som steg ned til verden for at frelse menneskene. Han er vores Frelser og Forløser. Han var Søn af en dødelig mor og en guddommelig, evig Fader. Det er i hans navn, at vi beder. Ved hans sonoffer kan vi opnå tilgivelse for vores synder. Vi har vished om opstandelsen, og hvis vi vandrer på hans veje efter hans forbillede, opnår vi ophøjelse.

Tro på jer selv og jeres evne til at udrette noget værdifuldt. Gud har givet jer et sind og en ånd og en krop, som I kan udføre jeres værk med. I har store evner. Man behøver ikke at være et geni for at kunne udrette noget værdifuldt i verden. Størstedelen af det, der udrettes i verden, udføres af almindelige mennesker, som har lært at arbejde på ualmindelig vis. Det er det, der gør hele forskellen. Stå frem og se kvik og pæn ud med et smil på læben, så vil I finde mennesker, som vil elske, ære og respektere jer. »Vær tro mod dig selv,« skrev William Shakespeare (1564–1616), »og så følger det, som nat følger dag, at du ikke kan være falsk mod noget menneske.« (*Hamlet*, første akt, tredje scene).

Tro på bønnens kraft og herlighed. Herren besvarer vores bønner. Det ved jeg. Jeg har set det ske igen og igen og igen. Bøn gør os til Guds samarbejdspartnere. Det giver os mulighed for at tale med ham, takke ham for hans storslåede velsignelser og bede ham om vejledning og beskyttelse, mens vi vandrer på livets vej. Dette store værk, som udbredes over hele jorden, udsprang af en drengs bøn. Han havde i familiebibelen læst: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden

I er vidunderlige unge mænd og kvinder. Jeg tror, at I er de bedste nogensinde. I har tro. I beder. I kender og elsker Herren. Han stoler på jer.

HEROVER: FOTOILLUSTRATION: DAVID MCDONALD

bebrejdelser, og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden« (Jak 1:5–6). Det er løftet. Findes der i hele verden noget større løfte end det?

Tro på godheden, mine kære, unge venner. Der er så meget ondt i denne verden. Det synes at være overalt – i fjernsynet, i bøger, i blade og i videofilm. Lad være med at sidde og se tarvelige videoer. Lad være med det. De gavner jer intet. De skader jer. I kan blive afhængige af den slags, og de vil knuse jer. Jeg har set det ske for så mange mennesker. Tro på godheden. Midt i al denne store ondskab, findes der så meget godt i verden. Det er jeres ansvar at følge det rette. »Vælg kun ret, når du skal til at vælge« (*Salmer og sange*, nr. 155). Der er noget vidunderligt og opløftende ved at tro på det gode og smukke og sande.

Tro på uddannelse. Herren selv har givet jer en befaling. Han har sagt: »… søg efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118).

Jeg forventer ikke, at I alle skal tage universitetsuddannelser. Men af al min magt opfordrer jeg jer til at drage nytte af uddannelse til at udruste jer, så I kan udrette værdifulde ting i denne verden. Verden vil belønne jer for jeres evner. Hvis I er ærlige og dygtige arbejdere, kan I vinde ære til jer selv og til Kirken. Dette er forberedelsens store dag for enhver af jer. Nu er tiden til at berede jer på den meget konkurrenceprægede verden, som venter jer.

DETTE ER TIDEN

Frygt ikke, tro kun. Dette er tiden til at træffe bindende beslutninger. Dette er tiden til at sætte standarder, som vil holde jer på ret kurs og gøre jer lykkelige nu og i de kommende år. Husk, at ugudelighed ikke er lykke. Der er ingen glæde ved synd. Der er ingen glæde ved ulydighed. Der er ingen glæde ved at gå imod Kirkens lærdomme.

I er vidunderlige unge mænd og kvinder. Jeg tror, at I er de bedste nogensinde. I har tro. I beder. I kender og elsker Herren. Han stoler på jer. I betyder meget. Enhver af jer er dyrebar. Hvis en af jer kommer på afveje, svækkes Kirken. Hvis I indordner jeres liv efter evangeliet, styrkes Kirken. Gå fremad. Gør det rette. Lev på rette vis og nyd den lykke, som Herren har i vente til jer.

Gud, vor Evige Fader, lever. Det ved både I og jeg. Jesus Kristus er Guds Søn og verdens Forløser. Mormons Bog er sand. Præstedømmet er på jorden med al den magt og de nøgler og den myndighed, som hører til det. Det ved I, lige så vel som jeg gør.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. Dens mål er at hjælpe os til at blive lykkelige og leve derefter (se 2 Nephi 5:27).

Gud velsigne jer, mine elskede fæller i dette storslåede værk. □

Lykkens vej

Efter at være nået til det forjættede land tog Nephi sin familie og andre med sig væk fra sine stridbare og vantro brødre og drog ud i ødemarken. Der arbejdede de hårdt på at opbygge en ny civilisation. Trods deres mange trængsler var nephiterne tilfredse. Nephi skrev blot: »Og vi levede lykkeligt« (2 Nephi 5:27). ❦ Vi ønsker alle lykke. Men nogle ved ikke, hvor de skal finde den. De tror, at lykke kræver materielle goder eller et mageligt liv. Guds profeter belærer os vedvarende om, at lykken kommer af at træffe de rette valg. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, siger: »Både lykke og ulykke skyldes i høj grad os selv … Vores søgen efter lykke er afhængig af den grad af retskaffenhed, som vi opnår, den grad af uselviskhed, som vi opøver, mængden og kvaliteten af den tjeneste, som vi yder, og den indre fred, som vi nyder« (»Vor søgen efter lykke«, *Liahona*, oktober 2000, s. 2, 8). ❦ Beretningerne på de følgende sider viser, hvordan medlemmer har fulgt profeternes råd og fundet sand lykke.

DETALJE FRA *KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN; ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

En skål *seviche*

Hildo Rosillo Flores

Som medlem af højrådet i Piura Centralstav i Peru blev jeg bedt om at tale om Kristi rene kærlighed ved de nadvermøder, som jeg overværede. Når jeg talte, nævnte jeg beretningen fra Det Nye Testamente om en rig mand, der spurgte Jesus: »Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« Jeg fremhævede denne del af Herrens svar: »Én ting mangler du endnu: Sælg alt, hvad du har, og del det ud til de fattige, så skal du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig« (Luk 18:18, 22).

Jeg blev også rørt af Jesu løfte om, at han vil belønne dem, der giver til de fattige, idet han betragter hver enkelt velgerning, som om den var blevet gjort mod ham: »For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig« (Matt 25:35).

En dag, flere måneder efter at jeg havde holdt disse taler, var jeg sulten og tog hen til et cafeteria, hvor et af vore medlemmer arbejdede. Jeg bestilte *seviche*, en typisk peruviansk ret, som består af fisk dampet i citron. Da jeg havde sat mig ned for at spise, fornemmede jeg, at der stod nogen bag mig. Jeg vendte mig og fik øje på en gammel mand, der var klædt i gammelt, men rent tøj og havde en uldhat på hovedet. Han havde hvidt skæg og gik med stok.

Han sagde ikke noget, så jeg spiste videre. Pludselig trængte en tanke ind i mit sind: *Hvilke velsignelser kan du*

Den gamle mand betragtede mig, mens jeg spiste. Jeg kom i tanker om mine nadvermødetaler og spurgte ham, om han ville have en skål *seviche*.

vente, hvis du ikke efterlever det, som du forkynder? Jeg huskede mine nadvermødetaler og så igen på den gamle mand. »Vil du have en skål *seviche?*«

Han sagde ikke noget, men stirrede bare på mig. Jeg var sikker på, at jeg aldrig havde set ham før, så jeg spiste videre.

Få sekunder senere sagde han: »Kan du undvære lidt penge til frokost?«

»Mange mennesker bruger pengene til spiritus,« svarede jeg. »Jeg vil betale for noget at spise.«

Efter en kort pause sagde han: »Det er helt i orden.« Så bestilte jeg en portion til ham.

Den gamle mand satte sig ved et andet bord og blev betjent. Da jeg havde spist op, betalte jeg både min og hans regning. Jeg spekulerede på, om jeg skulle sige farvel til ham, men han nød sin *seviche* så meget, at han end ikke så op på mig. Så jeg gik hjem.

Jeg havde knap taget et skridt, før jeg fik en klar og gennemtrængende tilkendegivelse af himlens taknemlighed for min handling. Tilkendegivelsen var så stærk, at mine øjne fyldtes med glædestårer. Jeg tænkte på ordene: »For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig.«

Da jeg kom hjem, gik jeg ind på mit soveværelse og knælede ned og bad. Jeg takkede Gud for hans altomfattende kærlighed.

Havde jeg fejlbedømt ham?

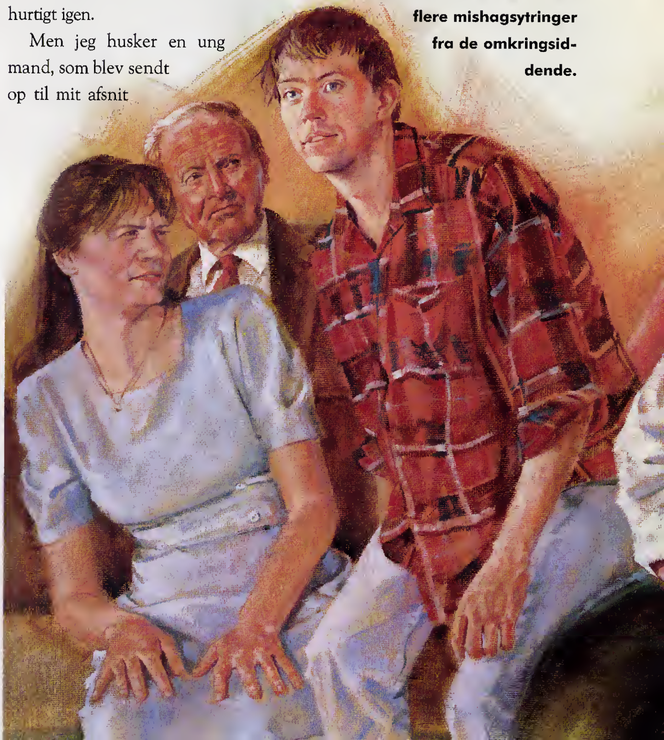
Blaine K. Gehring

Jeg ankom til Tabernaklet i Salt Lake City i god tid inden konferencemødet lørdag formiddag. Som dørvogter skulle jeg være der, inden dørene blev åbnet kl. 6.00. De fleste pladser var fyldt kl. 7.00, men der var stadig enkelte tomme pladser her og der. Tit blev disse pladser taget af gæster på Tempelpladsen, som blot kiggede ind, uden at vide, hvad der egentlig gik for sig. De var ofte i almindeligt hverdagstøj, og derfor følte de sig som regel lidt ved siden af og gik hurtigt igen.

Men jeg husker en ung mand, som blev sendt op til mit afsnit på den sydlige balkon. Jeg havde en tom plads tilbage på øverste række. Da han nærmede sig, kunne jeg se, at han ikke var kommet i den hensigt at overvære konferencen. Han var klædt i en sjusket flonelsskjorte og krøllede bukser. Hans hår var uredt, og det så ikke ud til at have været vasket i flere dage. Der var også en kraftig lugt af tobak omkring ham.

Efter at have budt ham velkommen og vist ham hen til den tomme plads, modtog jeg straks flere sure blikke og

Efter at have vist ham ind på den tomme plads, fik jeg straks flere mishagsytringer fra de omkringsiddende.

andre mishagsytringer fra dem, der sad omkring ham. De var tydeligvis kommet for at høre Brødrenes budskaber, og de var ikke glade for at skulle udholde lugten af tobak de næste par timer. Jeg tænkte ved mig selv: *Han finder snart ud af, hvad det er, og så går han igen. Og så kan de andre slappe af og nyde konferencen.* Der gik et kvarter, og så

tyve minutter. Mødet skulle snart begynde. Da lyset blev dæmpet, blev jeg klar over, at den unge mand nok ikke gik, og jeg fik ondt af dem, der sad omkring ham.

Jeg holdt øje med den unge mand under mødet. Han lyttede mere opmærksomt end mange af de andre omkring ham. Andre nikkede med hovedet, mens de døsede hen. Han sad og lyttede intenst til hvert eneste ord. Hvert eneste budskab blev slugt af en hungrende sjæl, der søgte næring.

Det, der rørte mig mest, var, da forsamlingen rejste sig for at synge afslutningssalmen »Guds Ånd som en ild« (*Salmer og sange,* nr. 2). Den unge mand rejste sig sammen med de andre. Han sang med på hvert eneste vers uden en bog eller en trykt sang, uden at gå glip af et eneste ord. Mens han sang, trillede tårerne ned ad hans kinder. *Åh, hvor har jeg dog taget fejl af den unge mand,* tænkte jeg. Han vidste præcis, hvad han var kommet for. Og han var rørt af den Ånd, som havde ført ham hertil. Andre så det samme som jeg, og udtrykket i deres ansigt viste mig, at de skammede sig lige så meget som jeg.

Den største budskab, som jeg fik ved den konference, kom ikke fra Herrens salvede, men fra en ydmyg, ung mand, der søgte noget, han havde mistet. Jeg lærte, at jeg ikke bør dømme andre, og at det, som vi har lært som børn, kan vækkes til live af Helligånden.

Kald på de missionærer

Ortensia Greco Conte

I 1972 besluttede min mand Giuseppe og jeg – der begge stammer fra Italien – at immigrere til Australien med vores lille familie. Dengang anede vi intet om den vanskelige, men vidunderlige åndelige rejse, som ventede forude.

Da vores tre børn voksede op, blev jeg bekymret for deres religiøse opdragelse. Jeg var opdraget i Italiens største trossamfund, og jeg kendte til en del andre. Men jeg syntes ikke, at nogen af dem passede til mine børn.

En sommerdag i 1980 tog jeg børnene med i parken. Mens jeg sad under et træ og så dem lege, begyndte jeg atter at tænke på, hvilken religion jeg skulle undervise dem i. Jeg så op mod himlen og opsendte en kort, oprigtig bøn. »Kære himmelske Fader,« sagde jeg, »jeg er så forvirret med hensyn til alle de trossamfund. Jeg vil undervise mine børn i sandheden. Hvis den sande Kirke findes på jorden, så beder jeg dig hjælpe mig med at finde den.«

To dage senere stod jeg og talte med en nabo, da jeg fik øje på to unge missionærer, som kan gående ned ad gaden. Mit hjerte hamrede, og jeg hørte en indre stemme sige: *Kald på de missionærer.* Min nabo prøvede at få mig fra det, men stemmen vedblev: *Tal med dem.* Og det gjorde jeg så.

Jeg fandt ud af, at de tilhørte Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Der var noget ved dem, som gjorde indtryk på mig, og skønt jeg ikke var ret god til engelsk, og de ikke talte italiensk, så inviterede jeg dem alligevel indenfor.

Missionærerne fortalte os, at den sande Kirke var blevet genoprettet, og at den havde en profet og apostle ligesom Kristi oprindelige Kirke. De fortalte os om profeten Joseph Smith, om hvordan han så vor himmelske Fader og Jesus Kristus og organiserede Kirken med guddommelig myndighed. Det lød alt sammen så rigtigt, og vi fyldtes af en vidunderlig ånd. Jeg følte, at min himmelske Fader havde besvaret min bøn.

Missionærerne begyndte at besøge os. Da de havde undervist os, spurgte de, om vi ville døbes. Jeg var begejstret ved tanken om at blive døbt, men Giuseppe var ikke sikker. Ikke desto mindre blev han og jeg og de to ældste børn medlemmer af Kirken.

Da vi vendte hjem fra kirke, var døren låst og alle vores ejendele lå udenfor.

En uge senere havde nogle af min mands venner en lang snak med ham. De fik ham til at drikke spiritus, og de sagde en masse dårlige ting om Kirken. Han kom vred hjem og sagde, at han ikke ville have mere med Kirken at gøre. Han sagde, at børnene ikke måtte gå i kirke, og hvis jeg tog derhen alene, ville han ikke lukke mig ind, når jeg kom hjem.

Jeg blev meget forvirret. Jeg gik i seng og trykkede mig under dynen. Jeg tænkte på alt det, som min mand havde sagt. Så bad jeg til min himmelske Fader om hjælp.

Kort efter faldt jeg i søvn og drømte en smuk drøm. I drømmen stod jeg sammen med en stor skare mennesker. Halvdelen stod til venstre, og den anden halvdel stod til højre. I midten stod en skikkelse i hvidt sammen med to missionærer. Missionærerne havde navneskilte på, hvor der stod: *Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*. De gik hen imod mig, og jeg vidste, at jeg ikke skulle være bekymret. Jeg havde truffet det rette valg.

Jeg vågnede grædende, men jeg følte stor fred og glæde. Jeg forsøgte at fortælle min mand om drømmen, men han ville ikke høre om den. Jeg var mere sikker end nogensinde på, at jeg havde fundet den sande Kirke.

Jeg vidste også, at Herren ikke ville svigte mig. Så da det blev søndag, tog jeg mod til mig og gik i Kirke med børnene. Da vi vendte hjem, var døren låst og vores ejendele lå udenfor. Jeg var bekymret for børnene, men jeg følte, at vi var beskyttet. Jeg gik alle vinduerne efter og fandt et, der ikke var lukket. Min søn Luciano kravlede ind og lukkede hoveddøren op, og så bar vi vores ting ind igen. Fra den dag af havde min mand og jeg mange skænderier om Kirken. Men trods vanskelighederne forblev mine børn og jeg aktive.

Der er nu gået to årtier, siden vi blev medlemmer af Kirken, og vi er blevet velsignet på mange måder. Vi har fået to børn mere. Og 1996 var et særlig vidunderligt år. Luciano tog på mission i Italien, og vores ældste barnebarn blev døbt. Og som om det ikke var nok, så rørte vor himmelske Fader min mands hjerte med hensyn til Kirken. I december 1999 blev vores familie beseglet til hinanden i templet i Sydney i Australien.

Jeg har erfaret, at vor himmelske Fader lytter til vores bønner. Jeg ved også, at hvis vi har tro på Kristus og er fast besluttet på at udvikle os åndeligt, så vil vi med tiden få alle vore retfærdige ønsker opfyldt, enten i dette liv eller i det næste.

»Jeg prøver at bli' som Jesus«

Navnet tilbageholdt efter ønske

Da jeg blev medlem af et nyt ward i Guatemala, blev jeg overrasket over at blive kaldet til at tjene i Primary. Jeg havde ikke arbejdet med børn længe, og jeg tog med glæde imod kaldelsen.

En af mine første opgaver var at forberede børnene til den årlige nadvermødepræsentation. Af alle de sange, som jeg skulle lære børnene, blev »Jeg prøver at bli' som Jesus« (*Børnenes sangbog*, nr. 40) min yndlingssang. Men problemet var, at jeg ikke kunne huske teksten godt nok til at lære børnene den.

En eftermiddag satte jeg tid af til at lytte til musikken, mens jeg koncentrerede mig om ordene. Mens jeg gentog ordene igen og igen, begyndte jeg at forstå den dybere mening af den lære, som de udtrykte. En varm, vidunderlig følelse fyldte mig. Jeg fik tårer i øjnene og en klump i halsen. Men skønt jeg brugte flere dage på at lære sangen, så lykkedes det ikke. Jeg begyndte at blive desperat. *Hvorfor kan jeg ikke lære den sang?* spurgte jeg mig selv. *Hvorfor har jeg så svært ved at lære?* Og så, helt uventet, besvarede jeg mit eget spørgsmål: *Måske er det fordi jeg ikke rigtigt prøver at blive som Jesus.*

Fra det øjeblik besluttede jeg at handle mere sådan som Frelseren ville have mig til at handle – at være så meget som han, som det nu var muligt. Jeg blev ved med at øve mig på sangen hver dag, men derudover øvede jeg mig også på dens budskab. Fra den dag af og helt til nu har jeg stræbt efter at være mere venlig og mildere, mere kærlig og mere hjælpsom. Jeg smiler altid varmt og har et venligt ord på læben. Jeg besøger de syge og giver til de trængende. Hver måned går jeg omkring med en rygsæk fuld af tøj, legetøj og kager og søger efter folk, som er i nød. Hver dag prøver jeg at finde måder, hvorpå jeg kan vise en ven eller nabo kærlighed. Hver morgen vågner jeg glad, fordi jeg ved, at dagen giver mig flere muligheder for at følge min Frelser.

I dag kan jeg sangen udenad. Jeg kan den, fordi jeg af hele mit hjerte »prøver at bli' som Jesus«. Jeg følger i hans fodspor. □

ET FÆLLES BÅND

Laury Livsey
FOTO. FORFATTEREN

Evangeliet styrker disse unge kvinder på Fiji.

Der er ikke megen tristhed i hendes stemme. Intet spor af vrede. Alle optøjerne fandt sted, lige da Vani Tanumi havde lært at gå og tale, så hun husker ikke noget af det.

Hun fortæller meget nøgternt om sine forældre. Vanis mor døde, inden Vani fyldte to år, og hendes far forlod familien. Vani, der nu er 19, har ingen erindring om sine forældre. Heldigvis blev hun opdraget af sin mormor og morfar. Det er den eneste tilværelse, som Vani kender, og derfor smiler hun. Hun smiler, fordi hun er lykkelig. Oprigtigt.

Trods dette kaos i Vanis liv lykkedes det hendes bedsteforældre at give hende det, som hun havde allermest brug for, nemlig stabilitet. Og med det fulgte en anden ting, som hun opdagede, at hun ikke kunne klare sig uden, nemlig evangeliet. »Kirken har været en stor hjælp for mig,« siger hun.

Suluya Racule, der er tre uger ældre end Vani, har sine egne udfordringer. Suluya er ikke opvokset i Kirken, skønt det synes sådan. Hun begyndte at gå i Primary, da hun var ni, fordi hendes tante, der er medlem af Kirken, var lærerinde i Primary. Og Suluya blev ved med at komme i Kirken, selv efter at hendes tante og onkel flyttede til Tonga. Men hun kunne ikke blive døbt før i december 1995, da hun var 15.

Den dag i dag er Suluya stadig den eneste i sin nærmeste familie, som er medlem af Kirken.

»Mine forældre var imod, at jeg blev døbt. De mente, at jeg var for ung til at kende sandheden, og de syntes, at jeg skulle komme i andre kirker for at se, hvordan de var, inden jeg traf min beslutning,« mindes hun. »Men jeg havde den stærke følelse af, at dette var den sande Kirke. Jeg kunne ikke forestille mig, hvilken anden kirke jeg skulle besøge.«

Måske kræver det en smule modgang – eller en hel del – at få folk til virkeligt at værdsætte det, som de har. Vani indrømmer, at det til tider har været svært ikke at have sin mor og far. Og Suluya kunne ikke ønske sig noget bedre end, at hendes familie ville komme i kirke med hende om søndagen. Men indtil videre går hun alene i kirke.

Ingen af dem har det let. Men både Vani og Suluya har et vidnesbyrd. Der henter de deres styrke.

Vani og Suluya bor i Suva, som er hovedstaden på Fiji, et tropisk land midt i Stillehavet. Men de går ikke på den samme skole, og deres interesser er vidt forskellige. Vani er elev på det kirkeejede LDS Technical College (SDH Teknisk Læreanstalt), fordi hun gerne vil være advokat, og Suluya går på byens internationale gymnasium og læser informationsteknologi. De tilhører begge Lami 2. Ward i Suva Nordre Stav på Fiji. Kirken er det sted, hvor de mødes og knytter fælles bånd.

UDFORDRINGER

På mange måder begynder Vanis dag først rigtig, når skolen er forbi. Hun står af bussen kl. 15.30 og går de få gader til sit hjem. Der er ikke meget tid til at slappe af. Der skal laves lektier, og der skal også laves

Livet er ikke let for Vani eller Suluya, men de henter styrke i deres vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Siden Vanis bedstefar døde, har hun påtaget sig mere ansvar i hjemmet. Hun håber på at blive advokat en dag, så hun tager sine studier alvorligt.

mad, gøres rent, vaskes tøj og ordnes opvask. Morfar døde for to år siden, og mormor kan ikke klare alt det, hun kunne før i tiden.

»Jeg må tage mig af min mormor. Jeg må hjælpe hende. Jeg ved, at hun har haft det hårdt, fordi hun først opdrog sine egne børn og så mig,« siger Vani.

»Det har været en udfordring for mig, at jeg ikke har haft mine forældre,« tilføjer hun. »Men det at være engageret i Kirken har været en stor hjælp, fordi det har givet mig så meget. Lige nu er jeg sekretær i Primary, og jeg underviser VDR-klassen.«

Da Vani rykkede op i Unge Piger, tjente hun som klassepræsident i bikubeklassen, og senere var hun førsterådgiver i rosenpigeklassens præsidentskab. Senere virkede hun som præsidentinde for laurbærpigerne. Evangeliet betyder helt klart meget for hende.

»Fordi jeg har været leder, føler jeg et ansvar for de piger, som er faldet væk fra Kirken,« tilføjer hun. Hun bliver eftertænksom et øjeblik. Hun er ked af, at nogle piger, som engang var aktive, ikke længere kommer i Kirken.

Adspurgt om sin omvendelse fortæller Suluya beredvilligt detaljer fra sin dåb juleaften. Hun stråler, mens hun mindes dagen. Derefter nævner Suluya sin fars død for få år siden. Han var 47.

»Selv om jeg altid har ønsket, at min familie skulle slutte sig til Kirken, forstærkede hans død mit ønske om at hjælpe min mor og min søster til at blive døbt. Jeg prøver

Suluya er også en flittig elev, men hun tilbringer alligevel tid sammen med nogle af de mindre børn på skolen.

ihærdigt at få dem til at gå i kirke med mig,« siger hun.

Suluyas familie overværede ikke hendes dåb. »Men nu forstår de, at jeg holder den pagt, som jeg har indgået med Herren, hellig, og de respekterer min beslutning og støtter mig. Men det er alligevel hårdt at se familier sidde sammen i kirken, mens min familie ikke er der. Når man har noget, der er så godt, vil man gerne dele det med sin familie.«

Suluya indrømmer, at hun var mere knyttet til sin far, end til sin mor, men hun siger, at der kom noget godt ud af hans død. »Det har ført min søster og mig tættere til min mor. Vi har lært vores mor bedre at kende,« forklarer hun.

OPVÆKST

Der er ikke længe til, at Vani og Suluya siger farvel til teenageårene. Det liv, der venter forude, er fuld af forandringer. Når de ser tilbage, kan de ikke lade være med at tænke på, hvordan livet kunne have været anderledes.

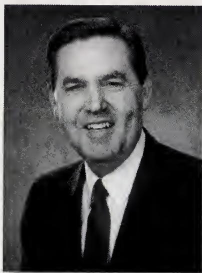
Hvad nu, hvis Vani var vokset op i et hjem med begge sine forældre? Hvad nu, hvis hele Suluyas familie var blevet medlemmer af Kirken sammen med hende? Hvad nu, hvis livet havde været lidt lettere?

Men ingen af dem spekulerer ret meget over de spørgsmål. De ser begge fremad og er glade for det, som de har. Deres livserfaringer har formet dem til det, de er, og heldigvis har evangeliet givet dem et fortrin. De ved, at de er Guds døtre. Og de er lykkelige.

Rigtig lykkelige. □

Personlig renhed

HVORFOR ER SEKSUEL SYND SÅ ALVORLIG? OG HVILKE VELSIGNELSER ER DER FOR DEM, DER HOLDER SIG – ELLER BLIVER – RENE?

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Nu hvor den moderne tids umoralske vinde blæser omkring jer, er jeg bekymret for jer, som er forvirret omkring principperne for personlig renhed, omkring forpligtelsen til total kyskhed inden ægteskabet og fuldkommen troskab i ægteskabet.

Jeg vil gerne prøve at besvare nogle spørgsmål, som nogle af jer måske vil stille:

- *Hvorfor* skal vi være moralsk rene?
- *Hvorfor* betyder det så meget for Gud?
- *Behøver* Kirken at stå så strengt på det, når andre ikke gør?
- Hvordan kan noget, som samfundet så åbent udnytter og forherliger, være *meget* helligt eller alvorligt?

Historikerne Will og Ariel Durant giver os lidt indsigt: »Et ungt menneske, der koger af hormoner, spekuleret måske på, hvorfor han ikke kan give sine seksuelle lyster frit løb; [men] hvis han ikke styres af skikke, moral eller love, vil han kunne ødelægge sit liv, inden han … forstår, at seksuelle lyster er som en flod af ild, der skal opdæmmes og køles af hundredvis af restriktioner for, at de ikke skal opsluge den enkelte og gruppen i et rent kaos« (*The Lessons of History*, 1968, s. 35–36).

HVORFOR ILD?

Forfatteren til ordsprogene skriver: »Kan man bære gløder i favnen, uden at tøjet svides? Hvis man går på brændende kul, bliver fødderne så ikke forbrændt? … Den, der begår ægteskabsbrud … vil ødelægge sig selv. Prygl og skændsel får han, aldrig slettes hans skam« (Ordsp 6:27–28, 32–33).

Hvorfor er seksuelle forhold så alvorlige, at man næsten altid anvender ild som en metafor, der skildrer lidenskabens spillende flammer? Hvad ligger der i det, som får Alma til at advare sin søn Corianton om, at seksuel overtrædelse er »en vederstyggelighed i Herrens øjne; ja, vederstyggeligere end alle synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd?« (Alma 39:5).

Ved at lægge så stor vægt på alvoren af en fysisk appetit, som alle er blevet givet, hvad ønsker Gud da at sige os med hensyn til dens rolle i hans plan for alle mennesker? Jeg hævder, at han netop gør det, nemlig fortæller os om selve livets plan. Nogle af hans største bekymringer for det jordiske liv er tydeligvis, hvordan man kommer til denne verden, og hvordan man kommer herfra igen. Han har givet meget strenge retningslinjer i disse anliggender.

Jeg tillader mig at fremføre tre årsager til, at dette emne er af så stor betydning og konsekvens i Jesu Kristi evangelium.

SJÆLE STÅR PÅ SPIL

For det første er der den åbenbarede, gengivne lære om menneskets sjæl.

En af de »tydelige og ypperlige« sandheder, som er gengivet i denne uddeling er, at »ånden og legemet er menneskets sjæl« (L&P 88:15), og at

ILLUSTRERET AF GERALD ROGERS

når ånden og legemet er adskilt, kan mennesker »ikke modtage en fylde af glæde« (L&P 93:34). Det er derfor, at det er så vigtigt at få en krop, og derfor at synd er så alvorlig en sag (nemlig fordi det er synd, der i den sidste ende fører til både fysisk og åndelig død), og det er derfor, at legemets opstandelse er så central i Kristi forsonings store triumf.

Legemet er en vigtig del af sjælen. Denne særskilte og yderst betydningsfulde sidste dages hellige lære understreger, hvorfor seksuel synd er så alvorlig. Vi hævder, at den, der udnytter en andens Gudgivne legeme uden guddommelige godkendelse, misbruger dette menneskes sjæl og dermed livets vigtigste hensigter og formål, »selve nøglen« til livet, som præsident Boyd K. Packer engang kaldte det (»Hvorfor skal vi være moralsk ren?«, *Stjernen*, januar 1973, s.16). Ved at udnytte en andens krop – hvilket er at udnytte deres sjæl – vanhelliger man Kristi forsoning, som frelste den sjæl, og som gør det evige livs gave mulig. Og når man spotter retfærdighedens Søn, træder man ind i en sfære, der er hedere og helligere end middagssolen. Det kan man ikke gøre uden at brænde sig.

Historikere har kaldt det »en flod af ild, der skal opdæmmes og køles af hundredvis af restriktioner«. Profeterne taler i billedsprog som »ild« og »glødende kul«. De fortæller os tydeligvis, at det er en alvorlig sag med vidtrækkende konsekvenser.

I må aldrig sige: »Hvem kan det skade? Hvorfor ikke nyde lidt frihed? Jeg kan overtræde nu og omvende mig senere.« Lad være med at være så tåbelige og onde. I kan ikke uden videre korsfæste Kristus på ny (se Hebr 6:6). »Hold jer fra utugt« (1 Kor 6:18), råber Paulus, og hold jer fra »*noget sådant*« (L&P 59:6; fremhævelse tilføjet), tilføjer Lære og Pagter. Hvorfor? Tjah, en af grundene er de uendelige lidelser, som verdens Frelser led på både krop og sjæl, for at vi *kunne* undslippe (se L&P 19:15–20). Vi skylder ham noget for det. Ja, faktisk skylder vi ham alt for det. Ved seksuel overtrædelse er sjælen på spil – legemet og ånden.

DET STØRSTE SYMBOL

For det andet er kønsakten forbeholdt ægtepar, fordi det er det største symbol på fuldkommen forening, en forening, som er indstiftet og defineret af Gud. Lige siden Edens Have har ægteskabet betydet den fuldstændige forening af mand og kvinde – deres hjerter, håb, liv, kærlighed, familie, fremtid og alt.

Denne forening er så fuldkommen, at vi anvender ordet *besegle* til at udtrykke dets evige løfte. Men en sådan fuldkommen forening af mand og kvinde kan kun opnås ved den troskab, som ægteskabsløftet rummer, med dets højtidelige løfter, og det at de giver alt, hvad de ejer – deres hjerte og sind, alle deres livs dage og alle deres drømme.

Kan I se den moralske skizofreni, som ligger i at *foregive*, at man er ét, at foregive, at man har indgået højtidelige løfter for Gud ved at nyde de fysiske symboler og den fysiske forening ved denne fup-alliance, for derefter at flygte fra alle andre aspekter af det, der skulle have været fuldkommen hengivenhed?

Når det gælder kønsakten, må man vente! I må vente, indtil I kan give alt, og det kan I ikke, før I er lovformeligt gift. Hvis I stræber efter fysisk tilfredsstillelse uden himlens godkendelse, så løber I en frygtelig risiko for en sådan åndelig, psykisk skade, at I måske underminerer *både* jeres længsel efter fysisk nærhed *og* jeres evne til helhjertet at vise hengivenhed eller ægte kærlighed senere. I opdager måske til jeres rædsel, at det, som I skulle have værnet om, har I ødslet bort, og at kun Guds nåde kan gengive den dyd, som I så skødesløst formøblede. Den bedste gave, som I kan give jeres evige ægtefælle på jeres bryllupsdag, er jeres allerbedste selv – rent og ubesmittet og værdigt til selv at modtage en sådan renhed.

EN GUDDOMMELIG GAVE

For det tredje vil jeg sige, at kønsakten ikke blot er symbol på foreningen af mand og hustru – selve deres sjæles forening – men også symbol på et fælles forhold mellem dem og deres himmelske Fader. Han er udødelig og fuldkommen. Vi er dødelige og ufuldkomne. Ikke desto mindre søger vi selv i dette liv at finde måder, hvorpå vi kan forenes åndeligt med ham. Disse særlige stunder omfatter det at knæle ved vielsesalteret i Herrens hus, at velsigne et nyfødt barn, at døbe og bekræfte et nyt medlem af Kirken, at modtage symbolerne på Herrens nadver og så videre.

Dette er øjeblikke, hvor vi ganske bogstaveligt forener vores vilje med Guds vilje, vores ånd med hans Ånd. I sådanne stunder anerkender vi ikke blot hans guddommelighed, men tager bogstavelig talt noget af den guddommelighed til os. Et aspekt af den guddommelighed er, at mennesker får del i hans kraft til at skabe et menneskelegeme, dette største under af alle, et genetisk og åndeligt enestående væsen, som aldrig før er set og aldrig igen i evighed kan efterlignes. Et barn, jeres barn – med øjne og ører og fingre og tæer og en usigelig storslået fremtid.

Af alle de titler, som Gud har valgt til sig selv, er *Fader* den, som han værdsætter mest, og *skabelse* er hans slagord – især den menneskelige skabning, der er skabt i hans billede. I og jeg har fået noget af den guddommelighed, *men under strenge og hellige forpligtelser. Det eneste bånd, som lægges på os, er vores selvbeherskelse* – en selvbeherskelse, der er født af respekt for den guddommelige kraft, som denne gave repræsenterer.

LAD JER IKKE NARRE

Mine elskede unge venner, kan I nu se, hvorfor personlig renhed er så alvorlig en sag? Lad jer ikke narre og ikke knuse. Medmindre disse kræfter beherskes, og budene holdes, kan jeres fremtid brænde op; jeres verden kan gå op i flammer. Straffen kommer måske ikke på den dag, hvor overtrædelsen finder sted, men den kommer sikkert og vist. Og medmindre der finder oprigtig omvendelse sted og der udvises lydighed mod en barmhjertig Gud, vil den urene en dag, et eller andet sted, bede som den rige mand, der ønskede, at Lazarus skulle »dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge, for jeg pines i disse luer« (Luk 16:24).

Legemet skal holdes rent og helligt. Vær ikke bange for at svine hænderne til med ærligt arbejde. Vær ikke bange for de ar, der kommer af at forsvare sandheden eller kæmpe for retfærdigheden, men vogt jer for de ar, som vansirer ånden, som kommer af aktiviteter, I skulle have afholdt jer fra, og som rammer jer på steder, hvor I ikke burde have været.

Hvis nogle få af jer bærer disse ar – og jeg ved, at nogle af jer gør det – så kan I opnå den fred og fornyet omvendelse, som opnås takket være vor Herre Jesu Kristi forsoning. I sådanne alvorlige anliggender er omvendelsen ikke let at påbegynde, ej heller er vejen smertefri. Men verdens Frelser vandrer sammen med jer på vejen. Han styrker jer, når I vakler. Han er jeres lys, når det synes allermørkest. Han tager jeres hånd og er jeres håb, når håbet er alt, hvad I har tilbage. Hans medfølelse og barmhjertighed, med deres rensende og helbredende kraft, gives frit til alle, der virkelig ønsker fuldkommen tilgivelse og er villige til at tage de skridt, der fører dertil. □

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1998.

Kønsakten er forbeholdt ægtepar, fordi det er det største symbol på fuldkommen forening, en forening, som er indstiftet og defineret af Gud. Denne forening er så fuldkommen, at vi anvender ordet *besegle* til at udtrykke dets evige løfte.

Liahona i hver

»Som medlemmer af Kirken har vi fantastiske ressourcer, der kan hjælpe os med at holde fast ved vore værdier og vandre i lydighed for Herren. Blandt disse ressourcer er de tidsskrifter, som Kirken udgiver. Gennem Kirkens tidsskrifter kan de levende profeters og apostles ord regelmæssigt komme ind i vore hjem, så de kan vejlede og inspirere os og vore familier.

Vi tilskynder alle medlemmer over hele verden til at abonnere på og læse Kirkens tidsskrifter. Vi opfordrer præstedømmeledere til at sikre sig, at ethvert sidste dages helligt hjem får den mulighed« (Det Første præsidentskab – Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og James E. Faust, den 1. april 1998, se Liahona, *oktober 1998, s. 32–33).*

t eneste hjem

Carlos R. Martins

***Herover til højre:* Præsident Carlos R. Martins fra Castelo Stav i Campinas i Brasilien og hans rådgivere, Admilson S. Almeida (til venstre) og Marco A. Althman (til højre). *Til venstre:* Ayrton og Gisele Vaz med deres sønner Danilo, Vinicius, Rogério og Giulian**

I nogen tid har det store antal omvendte i Castelo Stav i Campinas i Brasilien været en udfordring for os ledere, der prøver på at hjælpe de nyomvendte med at nære sandhedens frø og vokse sig stærke i evangeliet. Som stavspræsidentskab følte vi, at det var vigtigt at sikre os, at de nye medlemmer blev undervist med »Guds gode ord«, som præsident Gordon B. Hinckley har sagt (se »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 123).

Da vi for tre år siden drøftede præsident Hinckleys vejledning i stavspræsidentskabet, bemærkede vi noget interessant: De fleste af de medlemmer i vores stav, som abonnerede på *Liahona*, var »gamle« medlemmer. De kendte værdien af at modtage profetens ord i deres hjem. Men de færreste af de nye medlemmer havde abonnement. Vi blev overbevist om, at en vigtig del af vores indsats for at hjælpe nye medlemmer med at modtage den nødvendige åndelige næring bestod i at få *Liahona* ind i deres hjem.

Det var ikke nogen let opgave. Hvert år får vores stav omkring 200 nye medlemmer. Hvordan skulle vi opmuntre disse nye medlemmer til at tegne abonnement, uden at få dem til at føle, at et abonnement var en forpligtelse? Vi ønskede ikke, at de skulle blive stødt af vores opfordring, især ikke hvis de havde økonomiske vanskeligheder. Og vi ønskede ikke, at de skulle føle, at de var nødt til at abonnere på *Liahona* for at være gode medlemmer af Kirken.

Men vi erkendte, at der strømmer en særlig kraft ind i de hjem, hvor medlemmerne regelmæssigt læser de levende profeters og andre inspirerede kirkemedlemmers ord. Vi ønskede, at hvert eneste medlem af vores stav skulle have adgang til den kraft.

PRÆSENTER NYE MEDLEMMER FOR *LIAHONA*

Da vi overvejede situationen, regnede vi ud, at antallet af dåb beløb sig til 80 familier om året. Vi spurgte os selv: *Hvorfor ikke give et års abonnement på* Liahona *gratis til de 80 familier?* Vi mente, at de efter at have haft bladet i et år selv ville ønske at forny deres abonnement. Men var det ikke en stor udgift for vore sparsomme stavsressourcer? Vi besluttede, at det at få *Budskab fra Det Første Præsidentskab* og resten af bladet ind i de nye medlemmers hjem regelmæssigt retfærdiggjorde denne udgift.

Som stavspræsidentskab fandt vi en måde, hvorpå nye medlemmer kunne modtage et abonnement deres første år i Kirken. Disse nye medlemmer tog med glæde imod *Liahona*. Thelma de Paula Silva, et nyt medlem fra Rosolem Gren, udtrykker manges følelser. »*Liahona* har hjulpet mig med til sætte og nå mine mål,« siger hun. »Det har styrket mit vidnesbyrd, og det er en hjælp for de af min familie, som endnu ikke er medlemmer af Kirken. Det bringer glæde og kærlighed i mit hjem og er en hjælp i min kaldelse som præsidentinde i Unge Piger. *Liahona* er et lys for mig i mørke stunder.«

EN VELSIGNELSE FOR DE MINDRE AKTIVE MEDLEMMER

Som stavspræsidentskab spekulerede vi også over, hvad vi kunne gøre for at hjælpe mindre aktive medlemmer med at blive motiveret til at vende tilbage til fuld aktivitet i Kirken. Året efter at vores *Liahona* projekt

FOTO: JOSÉ ROBERTO VIEIRA DE BIASI

var begyndt, spurgte vi os selv: *Nu hvor de nye medlemmer nyder godt af* Liahona, *hvad så med stavens mindre aktive medlemmer? Hvorfor ikke lade* Liahona*-programmet omfatte dem?* Vi regnede ud, hvor mange abonnementer, det drejede sig om, og vi følte, at vi burde tegne et års abonnement for dem også. Og igen fandt vi en udvej til at gøre det.

EN HJÆLP FOR AKTIVE MEDLEMMER

Da vores nye og mindre aktive medlemmer modtog deres tidsskrifter, begyndte vi at bemærke en stigning i tilstedeværelsen ved vore nadvermøder. Vi havde det godt som stavspræsidentskab, fordi vi vidste, at vore brødre og søstre fik »næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4).

Vi begyndte at tænke på de aktive medlemmer af vores stav, som ikke havde abonnement. I al den tid havde vi bedt biskopper og grenspræsidenter om at sikre sig, at *ethvert* hjem fik mulighed for at holde bladet. Aktive medlemmer blev opfordret til at tegne eller forny deres eget abonnement på *Liahona*. Vi erfarede, at nogle aktive medlemmer ønskede at abonnere, men ikke havde midlerne til det. Vi besluttede, at lade disse medlemmer indgå i vores stavs abonnementsprogram.

Da antallet af abonnementer blandt de aktive medlemmer øgedes, modtog vi mange positive tilkendegivelser. Carla Virginia Soares de Oliveira fra Amarais Gren sagde: »Jeg har været medlem af Kirken i fem år. Men jeg begyndte først at modtage *Liahona* sidste år. Alt det, som jeg endnu ikke havde lært i Søndagsskolen eller Hjælpeforeningen, lærer jeg nu ved at læse Kirkens tidsskrift.«

Leandro Domingos, et ungt medlem fra Amarais Gren, er den eneste i sin familie, som er sidste dages hellig. »Når jeg har tvivl eller spørgsmål,« siger han, »så finder jeg altid styrke i *Liahona*. Jeg elsker de historier, som det indeholder. Jeg kan som regel anvende dem på min egen situation. Selv om min mor ikke er medlem, så roser hun altid artiklerne.«

De unge i Castelo Stav i Campinas i Brasilien glæder sig over at give *Liahona* til andre.

Hvad kan vi gøre?

Herover: **Carla Virginia Soares de Oliveira, Thelma de Paula Silva, Karen Pereira da Silva og Leandro Domingos.** ***Til højre:*** **Jared Cazorla og biskop Paulo Fernandes fra Castelo Ward.**

FÅ MISSIONÆRERNE INVOLVERET

Missionærerne i Campinasmissionen i Brasilien har været en stor hjælp for stavens *Liahona*-program. Missionærerne tog eksemplarer af *Liahona* med ud, når de besøgte medlemmerne.

»Missionærerne elskede projektet,« siger tidligere missionspræsident Rodney Cuthbert. »*Liahona*-projektet gav dem mulighed for at besøge medlemmer, som ikke havde været i kirke i lang tid. En del af dem er blevet aktive igen. Missionærerne brugte også *Liahona* til at præsentere undersøgere for Kirken, og det resulterede i nogle omvendelser.«

STØRRE FRED OG GLÆDE

Skønt det er svært at måle alle fordelene ved denne indsats, er vi taknemlige over at se glæden i medlemmernes øjne, når de holder taler, fremfører lektioner eller aflægger vidnesbyrd om *Liahonas* betydning for dem. Vi har også set, at medlemmerne har fået et større ønske om at modtage Herrens vejledning gennem tidsskriftet. Mange mennesker venter spændt på, at det skal komme, fordi de ved, at dets budskaber velsigner dem.

Karen Pereira da Silva, der er *Liahona*-repræsentant i Anhanguera Ward, udtrykker vores følelser: »Det er næsten, som om tidsskriftet er skrevet specielt til mig. Mange gange, når jeg har læst artiklerne, især budskabet fra Det Første Præsidentskab, har jeg gennem Ånden følt, at den vejledning, som blev givet, netop var det, som jeg havde brug for at høre på det tidspunkt.«

Vi er overbevist om, at vores indsats for at få *Liahona* ud i hvert eneste hjem i vores stav, har været med til i højere grad at bringe Jesu Kristi evangeliums fred og glæde ind i vore søskendes liv. ☐

Der er noget, som ethvert ward og enhver stav (eller gren og distrikt) kan gøre for at hjælpe medlemmerne til at erkende værdien og fordelen ved at modtage de levende profeters og andre inspirerede Kirkemedlemmers ord i deres hjem. Overvej følgende spørgsmål. Andre forslag findes under »Sådan anvender du *Liahona* for oktober 2000«, side 48.

LEDERE

- Hvem i dit ward eller stav (gren eller distrikt) abonnerer på *Liahona*? Hvem blandt dem, der ikke abonnerer, kunne have størst glæde af et abonnement? Hvordan kan vi opmuntre disse medlemmer til at abonnere?
- Er oplysninger om, hvordan man tegner abonnement på *Liahona* og hvordan man fornyer abonnementer tilgængelige for enhver? Hvordan kan vi lette processen for alle medlemmer?
- Er præstedømme- og hjælpeorganisationsledere klar over, hvilke ressourcer, der er tilgængelige for dem i *Liahona*? Hvordan kan vi lære præstedømme- og hjælpeorganisationsledere at benytte *Liahona* mere i deres kaldelser?

LÆRERE

- Hvordan kan *Liahona* være en hjælp i min kirkekaldelse?
- Er der en artikel i dette nummer af *Liahona*, som omhandler det emne, jeg skal undervise i næste gang? Hvordan kan jeg anvende den artikel i min undervisning?

FORÆLDRE

- Hvordan kan studiet af de levende profeters og inspirerede kirkemedlemmers ord fra *Liahona* styrke min familie?
- Hvordan kan *Liahona* være en hjælp til at undervise vores familie i evangeliet?
- Hvilke artikler i dette nummer af *Liahona* og *Lille Liahona* kan jeg bruge som kildemateriale til vores næste familieaftenslektioner? ☐

Sådan anvender du *Liahona* for oktober 2000

Leder du efter en historie eller et citat til en tale, klasse, familieaftenslektie eller en åndelig tanke til seminar? Så kan du måske få nogle ideer i dette nummer af *Liahona*. (Numrene til højre henviser til sidetallet i dette nummer. L = *Lille Liahona*).

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

■ »Vores søgen efter lykke,« side 2: Drøft præsident Fausts ord: »Lykken gives os ikke bare i en æske, som vi kan lukke og så ellers forsyne os. Ingen er lykkelig 24 timer i døgnet, syv dage om ugen.«

■ »Frygt ikke, tro kun«, side 26: Lad hvert familiemedlem nedskrive seks ting, som han eller hun tror på. Sammenlign disse lister med de seks punkter, som præsident Hinckley opfordrer os til at udvikle tro på. Drøft, hvordan I kan bringe familiens og jeres personlige prioriteter i harmoni med præsident Hinckleys råd.

■ »Personlig renhed«, side 40: Drøft ældste Hollands tre grunde til, »hvorfor [personlig renhed] er af så stor betydning og konsekvens i Jesu Kristi evangelium.«

■ »Ældste Peterson og Goliat«, side L4: Hvis det er passende, kan du fortælle om en lejlighed, hvor du følte dig tilskyndet til at fortælle nogen om evangeliet. Fortæl, hvorfor det er vigtigt at følge sådanne tilskyndelser.

EMNER I DETTE NUMMER

FEEDBACK

Vi opfordrer jer til at indsende feedback, forslag og artikler til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3223, USA; eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Husk at vedlægge dit fulde navn, privatadresse, telefonnummer samt ward og stav.

FOTOILLUSTRATION: STEVE BUNDERSON

Kristus opvækker Jairus' datter fra de døde. Foto: Craig Dimond, fra *Vidner om én fold og én hyrde*

»Så tog han barnets hånd og sagde til hende: … ›Lille pige, jeg siger dig, rejs dig op!‹ Og straks stod pigen op og gik omkring« (Mark 5:41–42).

I en scene fra den nye kirkefilm *Vidner om én fold og én hyrde* besøger Jesus Kristus sine »andre får« (Joh 10:16) i Amerika efter sin opstandelse (forsiden). Filmen følger en opdigtet familie i en by i oldtidens Amerika (herunder), mens de stræber efter at komme til Kristus. Mens de lærer ham at kende gennem profeter, skrifterne og til sidst ved hans besøg, skildrer filmen episoder fra hans virke i det hellige land (til venstre). Se »Vidner om én fold og én hyrde«, side 10.

DANISH

